

Kendelse

afsagt den 22. juni 2021

Sag nr. 2020-80-0565

[Klager]

mod

TV 2

[Klager] har klaget til Pressenævnet over udsendelsen ”*Gerningsmand eller offer?*”, som blev bragt den 18. juni 2020 på TV 2, idet hun mener, at god presseskik er tilsidesat.

[Klager] har navnlig klaget over, at TV 2 undlod at efterkomme hendes ønske om at tilbagekalde sit samtykke, samt over TV 2s redigering.

1 Sagsfremstilling

Forud for offentliggørelsen

[Klager] var forud for offentliggørelsen af den påklagede udsendelse i korrespondance med TV 2 via mail. Pressenævnet har modtaget kopi af mailkorrespondancen.

Den 2. maj 2020 skrev [Klager] følgende til TV 2:

”Kære [Journalisten],
For en god ordens skyld må du meget gerne sende dine spørgsmål til interviewet, så jeg kan forberede mig.
Det er fint hvis jeg har dem i morgen aften senest 20.00.
Vi ses mandag.
Med venlig hilsen
[Klager]”

Den 3. maj 2020 svarede TV 2 følgende:

”Hej [Klager]
Det er helt ok
Jeg sætter mig lige ved computeren senere i dag

Men overordnet er der ingen overraskelser i forhold til det vi talte om. Og det du mange gange har ytret dig om.
Mvh [Journalisten]”

Den 3. maj 2020 skrev [Klager] følgende til TV 2:

”Hej igen,
Tak for det.
Jeg forventer, at I selvfølgelig søger aktindsigt i politiets samlede efterforskning og forklaringer afgivet for retten.
Forklaringerne er skrevet over fra lyd, og udleveret til dokumentarkompagniet, så det er ikke korrekt, hvad Byretten oplyser.
Det er kun rimeligt, at I holder de meget forskellige beskrivelser af hændelsesforløbet op mod sagens faktuelle omstændigheder.
Jeg har det meste liggende, men I bør selv anmode politi og Byret om det til jeres research.
Jeg vil ikke være med til endnu en gang ”he said – she said”, hvor han fuldstændig konsekvensløst kan skifte forklaring igen med de konsekvenser det har for mig, og så jeg skal ud og forsvare mig og stå model til ydmygelser og grove beskyldninger mod min person i offentligheden.
Endnu en gang vil jeg oplyse dig om, at der foregår en verserende politisag mod [Person A], som til dels er anmeldt af mig og til dels taget op af politiet selv, som omhandler videregivelse af fortrolige og stærkt personfølsomme oplysninger. Det efterforskes pt, men [Person A] er angivelig ikke dukket op til afhøring, så det står stille, er det sidste jeg har hørt.
Jeg ser frem til at modtage spørgsmålene senere, og jeg har kaffe på bordet i morgen.
Hilsen
[Klager]”

Den 3. maj 2020 svarede TV 2 følgende til [Klager]:

”Hej [Klager]
Vi er i fuld gang med at søge aktindsigt – og vi vil selvfølgelig gøre, hvad der er nødvendigt for at have styr på fakta. Det får vi også tid til at snakke videre om i morgen. Vedr spørgsmål, så tror jeg ikke jeg har fantasi til at spørge om noget, som ikke allerede har været fremme i denne sag.
Det eneste nye er, at programmet her vil fokusere på den debat og deraf følgende konsekvenser EFTER byrettens afgørelse i voldtægtssagen.
Dog er vi nødt til i programmet at fortælle om den aften/nat hvor det skete og den efterfølgende retssag for at give seerne en mulighed for at forstå debatten og konsekvenserne, der fulgte i kølvandet. Altså både i forhold til din sag og hele samtykkedebatten, som for mig at se hænger sammen.

Det er svært at skrive præcise spørgsmål ned. Det er jo en samtale med det formål, at jeg og dermed seerne skal have en mulighed for at forstå det forløb, du har været igennem. Din kamp for at ændre omverdenens syn på både din sag og voldtægter generelt. Og hele den kampagne, som nu er på vej til at føre en ny samtykkebaseret voldtægtslovgivning.

Jeg vil i morgen inddele vores samtale i temaer.

Indledningsvist vil jeg spørge dig til hvor sagen står lige nu.

Dernæst vil jeg gerne tale med dig om din relation til [Person A], før den 18. aug 2017.

Herefter vil jeg gerne tale om, hvordan du oplevede den aften og nat, du overnattede hos [Person A]. Samt den efterfølgende anmeldelse og undersøgelse.

Jeg vil spørge dig om tiden op til retssagen og selve retssagen. Hvordan oplevede du den? Hvad der din mening om politiets og anklagers arbejde og dommernes afgørelse?

Hvilken betydning havde rettens afgørelse for dig og dit liv?

Herefter vil jeg gerne tale om, hvad der drev dig i din kamp i forhold til medier, sociale medier og andre steder, hvor du fremførte dine synspunkter?

Jeg vil gerne bede dig fortælle om de konkrete anklagepunkter, du retter i forhold til efterforskningen og behandlingen af din voldtægtssag.

Jeg vil gerne høre, hvordan de mere end to års kamp har været for dig, og hvad du synes, der er kommet ud af det.

Jeg vil også spørge dig om, hvilke tanker du gør dig om retssikkerhed. For dig selv og for sagens anden part, dvs [Person A].

Og hvad du mener der kan komme ud af at møde med ham?

Jeg og mine kolleger har ikke lavet en præcis drejebog om denne dokumentar på forhånd. men jeg ved, at det er en vigtig fortælling om et forløb, der har medført store ændringer i forhold til debatten om voldtægt – og snart også retstilstanden.

Derfor ser jeg frem til i morgen at slå ørene ud og blive klogere, når jeg hører, hvad du har på hjerte.

Vi kommer tre prs. Min fotograf [Fotografen], tilrettelægger [Tilrettelægger A] og mig.

KH [Journalisten]”

Den 10. maj 2020 skrev [Klager] på ny:

”Kære [Journalisten],

Inden jeg møder op på onsdag, vil jeg meget gerne, om du vil besvare og bekræfte følgende:

- 1) Jeg vil gerne have programmets vinkel/præmis på skrift.
- 2) Jeg vil gerne vide, hvilke spørgsmål jeg skal svare på fra dig på onsdag.
- 3) Jeg vil ikke tale om eller svare på spørgsmål om andre mennesker, og jeg kommer ikke til at tale med [Person A] om andre mennesker. Det gælder også hans søn, som er umyndig og har ret til ikke at blive nævnt i denne kontekst.

- 4) Der skal være en passende afstand mellem [Person A] og jeg, og der skal være folk nok i rummet til at gribe ind, hvis han bliver voldsom.
 - 5) Jeg vil ikke være i samme rum med [Person A] uden af du ([Journalisten]) er til stede og der optages. Jeg vil hverken møde ham før eller efter, og han skal ikke have mulighed for at tale til mig uden for optagelse. Al interaktion mellem [Person A] og jeg skal optages.
 - 6) Hvis [Person A] ikke dukker op, vil jeg filmes på adressen og have lov til at fortælle, hvad jeg ville have sagt til ham.
 - 7) Hvis [Person A] på nogen måde tilstår, skal I overlevere optagelserne til politiet med det samme.
 - 8) Når programmet er færdigklippet, vil jeg have lov til at gennemse det med tv2's jurister. Jeg vil gerne have muligheden for at medbringe min egen juridiske rådgiver, hvis jeg får brug for det. Jeg er i en presset følelsesmæssig situation under optagelserne, og hvis Tv2 bruger optagelser, hvor jeg får formuleret mig på en måde, som er i strid med loven, skal de udelades.
- Mange hilsener
[Klager]"

Den 11. maj 2020 svarede TV 2 følgende:

"Kære [Klager]
Tak for din mail.
Jeg forstår godt, at mødet på onsdag giver anledning til mange overvejelser.
Det er helt naturligt, når man har så meget på spil.
Derfor bestræber jeg mig på at give dig så fyldestgørende svar som overhovedet muligt. Både på skrift, og når vi taler sammen.
Dine otte spørgsmål til processen og vilkårene for mødet er meget forskellige. Derfor vil jeg lige prøve at inddele det i forskellige kategorier.
Der er spørgsmål om sikkerhed.
Der er spørgsmål om TV2s mulighed for at redigere programmet.
Vedrørende sikkerheden så har jeg og mine kolleger på TV2 haft grundige drøftelser.
Det er vigtigt for os, at der ikke er grund til bekymring.
Vi er derfor helt enige i, at du og [Person A] ikke skal mødes udenfor rummet, hvori vi optager. Med mindre I begge har et ønske om dette.
Mens I to er i rummet, vil jeg være der. Derudover vil min kollega være der og to fotografer.
Der vil også være en psykolog til stede i huset. Og [Person B] vil være i umiddelbar nærhed af huset. I sin bil eller på en cafe indenfor få minutters køreafland.
Derudover er vi helt enige om kravet til afstand mellem Jer to. Det er jo i sig selv et krav pga risiko for corona-smitte.
Jeg har i øvrigt talt med [Person A] om mødet. Han er meget interesseret i, at det skal foregå i god ro og orden.
Så er der spørgsmål om de journalistiske rammer for mødet.

Ideen med programmet er at fortælle om en voldtægtssag, der har fået stor betydning for debatten om voldtægt og krav om en samtykkebaseret lovgivning.

I programmet udlægger vi sagens indhold. Dvs de faktuelle omstændigheder vedrørende natten til den 18. august 2017 samt din og [Person A]s oplevelse af, hvad der skete. Vi vil også fortælle om retssagen og det materiale og forklaringer, der blev fremlagt i retten. Derefter vil vi fortælle om den debat, der fulgte. En debat, der har udspillet sig på både sociale medier og i stor set alle etablerede medier. Inklusive [Organisationen]s kampagne og det politiske efterspil, som vi lige nu befinder os midt i.

Vedrørende selve mødet på onsdag har I begge ytret ønske om at møde den anden. I har begge udtalt en forhåbning om, at mødet kan have en betydning i forhold til at trække en streg i sandet – bådet i forhold til sagen og dens efterspil. Derfor ser jeg min rolle primært som en ordstyrer. Jeg skal sørge for, at I begge får lejlighed til at side det til den anden part, som I finder vigtigst.

Jeg skal også sørge for, at den anden part får mulighed for at svare, og det skal foregå på en måde, så der er mulighed for at høre og forstå det, der bliver sagt.

Men jeg er også journalist. Det vil sige, at jeg skal kunne stille kritiske eller opfølgende spørgsmål på det, der bliver sagt.

Vinklen er altså, at I hver især bestemmer, hvad I gerne vil tage med til bordet. Jeg skal sørge for, at det bliver forståeligt og ikke står uimodsagt.

Hvad du eller [Person A] vælger at svare på er helt op til Jer. [Person A] har som du et ønske om at hans søn ikke bliver en del af programmet, som følge af dit og [Person A]s møde.

På samme måde har jeg og mine kolleger et ansvar for, at hans identitet ikke kommer frem i det endelige program med mindre de personer, der har forældremyndigheden skulle ønske dette.

Her gælder samme regler, som i alle andre programmer på TV2.

Endelig er der spørgsmål og min og mine kollegers ret til at redigere programmet. Som du ved har vi som journalister både ret og pligt til at stå fast på redigeringsretten. Det er hele ideen bag journalistisk frihed og frie medier. Det gælder også i forhold til dette program.

Vi har samme interesse som du i, at programmet ikke giver anledning til et juridisk efterspil i forhold til injurier eller andet.

Dels fordi vi som medie er ansvarlige i forhold til lovgivningen. Dels fordi vi har et stærkt ønske om, at debatten efter programmet skal handle om det journalistiske indhold.

Det samme har [Person A] givet udtryk for.

Derfor vil programmet blive set igennem af TV2s jurister med henblik på at undgå udtalelser, der er i strid med loven.

Herefter vil du få mulighed for at se programmet og dermed også tage evt rådgivere med til et gennemsyn. Det er helt op til dig.

Vores interesse er som sagt den samme. derfor vil udtalelser eller indhold, der åbenlyst strider mod lovgivningen ikke indgå i programmet.

Jeg har svært ved at se, at falsk anklage eller injurier skulle være et problem. Især fordi I begge har et udtalt ønske om, at det ikke bliver tilfældet.

Og fordi I begge ønsker at mødes for at give den anden svar på tiltale. Derfor forekommer det mig og mine kolleger meget hypotetisk, at det du siger til [Person A] eller omvendt, skulle give anledning til f eks en injuriersag.

Vedrørende evt samarbejde med politiet, så gælder der samme princip på TV2 som på alle andre etablerede medier.

Vi samarbejder ikke med politiet, og vi udleverer ikke råbånd.

Det princip har chefredaktører gennem tiden forsvaret i retten og i givet fald betalt bøder for at håndhæve.

Til gengæld er det åbenbart, at hvis der kommer afgørende nye oplysninger frem under jeres samtale på onsdag, så vil det helt naturligt indgå i det færdig-redigerede dokumentarprogram.

Det fælder for eksempel, hvis der falder en utvetydig tilståelse.

På samme måde er det også helt naturligt for os, at hvis du møder op til jeres samtale, og han bakker ud – så skal vi lave et interview med dig, på stedet, om hvorfor du er mødt op og hvad du mener om, at han udebliver.

Det gælder i øvrigt begge veje. For som med i alle andre programmer, skal vi også her bestrebe os på at være fair og afbalancerede i vores dækning af en sag.

Nå, nu har du det hele på skrift, [Klager].

Jeg håber, vi kan fortsætte dialogen på telefon.

Det er vigtigt for mig, at I begge har ytret ønske, om at gennemføre mødet på onsdag, og at det skal indgå i den planlagte TV-dokumentar.

Kun fordi I begge har ytret et klart ønske om dette og fortsat har mod på det, giver det mening for mig, at vi gennemfører.

MVH

[Journalisten]”

Den 12. maj 2020 svarede [Klager] følgende:

”Hej igen,

Jeg kan stadig ikke læse programmets vinkel ud af din mail. Er du venlig at skrive det. jeg vil gerne have, at du er så konkret som mulig.

Derudover, vil jeg gerne vide, hvilke spørgsmål du vil stille i morgen – som journalist.

Hvilke du har med på blokken.

Så er jeg forberedt på, hvad der skal ske, og hvilken retning vi skal. Det synes jeg er meget rimeligt situationen taget i betragtning.

Bliver det nævnt i programmet, at der foreligger endnu en anmeldelse?

Mange hilsener

[Klager]”

Samme dag skrev TV 2 følgende:

”Hej igen ☺

Programmets vinkel er at fortælle om voldtægtssagen og det efterspil, den har fået. Dvs vi fortæller om hvad der skete natten til den 18. aug 2017. Vi fortæller, hvad uenigheden består i og retssagens udkomme.

Derefter fortæller vi om debatten, der fulgte efter og resultaterne deraf.

Vi tager ikke stilling. Vi ser sagen fra begge sider.

Vinklen er altså at fortælle om en voldtægtssag, som fik store konsekvenser. Personligt for Jer to og samfundsmæssigt for alle os andre.

Jeg har ikke skrevet spørgsmål ned.

Det er Jer der skal mødes fordi I hver især har noget I gerne vil fortælle den anden.

Jeg er ordstyrer. Jeg skal sørge for, at I hver især kommer til orde over for den anden. Og at den anden får mulighed for at svare på tiltale.

Overordnet kæmper I hver jeres kamp – og jeg forventer, at det bliver omdrejningspunkt for samtalen.

Du kæmper for retfærdighed i forhold til det, du blev udsat for den 18. august 2017.

Han kæmper for at beskyldningerne imod ham skal stoppe

Måske bliver min rolle meget nedtonet. Men alt efter behov vil jeg stille spørgsmål i retning af:

[Klager], nu sidder I her i dag overfor hinanden. Hvad er det vigtigste de gerne vil sige til [Person A].

[Person A], hvad vil du sige til det?

Derefter kan der komme opklarende spørgsmål ala – [Person A], kan du ikke forstå, at [Klager] har det sådan og sådan, når hun siger sådan?

Det samme vil så ske med omvendt fortegn.

Jeg ved, at I har mere end en ting, I gerne vil sige til den anden. Derfor kommer vi til at tage flere runder som ovenstående.

Overordnet er det Jeres møde og Jeres dagsorden, der bestemmer hvad der bliver bragt på bordet.

Jeg skal sikre mig, at det er relevant for emnet, at det ikke er unødigt krænkende eller lignende.

Nu har jeg talt med Jer begge, og jeg har svært ved at forestille mig, at der kommer noget nyt og overraskende frem.

Det interessante bliver samtalen.

Hvis det bliver ubehageligt, hvis en har brug for luft eller vand. Eller har brug for at tale med en ven eller psykolog, så holder vi de pauser, der skal til.

Kh [Journalisten]”

Den 24. maj 2020 skrev [Klager] til TV 2:

”Til [Journalisten] m.fl.

Som opfølgning på mail deltagelse i dokumentar om voldtægtssag og sikring af mine private og personfølsomme oplysninger har jeg efter tæt dialog med mine nærmeste besluttet mig for, at jeg ikke længere ønsker, at I bruger min medvirken i jeres dokumentarproduktion, som involverer min voldtægtssag.

Jeg er klar over, at jeg tidligere har givet tilsagn til og medvirket i interview og deltaget i konfrontation, men jeg har ikke tillid til, i hvilken kontekst min fortælling om en begivenhed, som har traumatiseret mig dybt, bliver fremstillet.

Jeg har heller ikke tillid til, i hvilken kontekst optagelser af mig i mine følelsers vold og affekt, bliver fremstillet.

Det fremstilles blandt andet i en kontekst, hvor det er fuldstændig uoverskueligt for mig, hvilke usande påstande om min person jeg burde gendrive - rettet af den mand, som jeg anmeldte for en voldelig voldtægt, og som i forbindelse med sin beslutning om at stå offentligt frem i dette program har stor interesse i at skade min offentlige agtelse.

Jeg føler ikke, at jeg har noget som helst overblik eller kontrol med situationen, og det er så psykisk belastende nu, at jeg derfor ser mig nødsaget til at trække min medvirken fuldstændig.

Med venlig hilsen

[Klager]”

Den 25. maj 2020 svarede TV 2:

”Hej [Klager]

Jeg er ked af at høre, at du fortryder din medvirken i programmet.

Vi har haft mange samtaler om det i den seneste tid. Og jeg har stor forståelse for din vanskelige situation.

Men jeg er forvirret over de mange forskellige meldinger fra dig de seneste dage. Nye betingelser for medvirken og senest afslag på medvirken.

Jeg forstår ikke, hvad der har ændret sig.

Der er jo ikke noget i programmet, der har ændret sig i forhold til det, du indvilgede i.

Vinkel, indhold mm er præcis det samme som inden vi lavede interview, og inden vi optog dit møde med XXX.

Vi arbejder fortsat på et lødigt og afbalanceret program om sagen. Præcis som vi har aftalt med dig.

Derfor synes jeg, det ville være bedst, at vi tager den på tlf - så vi kan tale sammen om, hvad der kommer til at ske fremadrettet.

Kh [Journalisten]”

Den 11. juni 2020 deltog [Klager] i et gennemsyn af optagelserne, hvor hun kom med indsigelser.

Den 12. juni 2020 skrev [Klager] på ny til TV 2:

”Kære [Redaktøren] og [Journalisten]

Jeg skylder at sige, at det trods alt blev et program, som jeg føler, når de påpegede rettelser er foretaget, er meget fair mod mig. Tak for det.

Hilsen
[Klager]”

Den 15. juni 2020 svarede TV 2:

”Kære [Klager]
Tak for din mail.
Jeg er glad for, at du synes, at programmet objektivt set er afbalanceret. Det har hele tiden været vores hensigt at lave en fair og afbalanceret fremstilling af sagen.
Programmet er nu lukket indholdsmæssigt. De næste dage går med tekniske rettelser som grafik, lydarbejde, billedbehandling etc.
Tak fordi du viste os din tillid. Jeg har fuld forståelse for, at det har krævet meget af dig. jeg ønsker dig alt det bedste
Kh
[Redaktøren]”

Samme dag svarede [Klager]:

”Kære [Redaktøren],
Jeg er ked af, at jeg rettede min vrede mod dig til gennemsyn. Det må have føltes voldsomt for dig, og det er jeg ked af.
Jeg blev syg af at blive voldtaget. Normalt er jeg et blidt og omgængelige væsen, men denne proces med dokumentaren – mistillid, manglende kontrol, uforudsigelighed har aktiveret det.
Jeg ønsker også dig alt det bedste.
Bedste hilsener
[Klager]”

Den påklagede udsendelse

TV 2 bragte den 18. juni 2020 dokumentarudsendelsen ”*Gerningsmand eller offer?*” i kriminalmagasinet ”*Station 2*” på TV 2. Udsendelsen, som varer ca. 27 minutter, er fortsat tilgængelig på play.tv2.dk med følgende omtale:

”[Klager] anmeldte sin ven [Person A] for voldtægt. Nu mødes de for første gang siden retssagen.”

Af udsendelsen fremgår blandt andet følgende:

[Tidskode 00:01-01:12]

Der vises optagelser af [Person A] og [Klager] hver for sig i toget:

”[Person A] (speak): Du har prøvet på alle tænkelige måder at frame noget, som aldrig var sket.

[Klager] (speak): Jeg sagde nej flere gange. Du accepterede det ikke. Jeg sagde stop.

[Person A] (speak): Det var ganske almindeligt samleje. Og der er intet med voldtægt.

[Klager] (speak): Det var en voldtægt. Jeg kan ikke finde andre ord for det, der skete.

[Person A] (speak): Du skulle vide, hvad jeg har stået model til. Du skal vide, hvad der har ramt mig og min familie.

[Klager] (speak): Du begik vold mod mig, og det var derfor jeg anmeldte dig til politiet, [Person A].

[Person A] (speak): Jeg har aldrig gjort det [Klager]. Og du bliver ved med at turnere rundt med det. Det håber jeg får en stopper nu.”

[Tidskode 01:23-02:18]

Der vises optagelser af journalist [Journalisten], som mødes med [Klager] ved Christiansborg:

”[Klager]: Hej.

[Journalisten]: Hej [Klager]. Du er lige pludselig kommet til København.

[Klager]: Ja.

[Journalisten]: Hvad skal der ske?

[Klager]: Vi skal overrække 1.368 breve fra danskere, der ønsker en samtykkebaseret voldtægtslovgivning.”

Der klippes til arkiv-klip fra TV 2 News:

”Studievært: Velkommen til dig, [Klager]. Du er en af dem, der kæmper for at få indført en samtykkelov i Danmark.”

Der klippes herefter til arkiv-klip fra [Organisationen]s side:

”[Klager]: Jeg er nemlig overbevist om, at jeg ville have fået en mere retfærdig behandling, hvis vi havde haft en samtykkebaseret lovgivning, da jeg blev voldtaget.”

Der klippes til arkiv-klip fra lancering af [Organisationen]s voldtægtsrapport:

”[Klager]: Dear government. Change the law. Set us free.

[Journalisten] (speak): [Klager] er én af de vigtigste stemmer i kampen for en ny voldtægtslov.

[Klager] (speak): Min historie er jo langt fra enestående, der er jo masser af eksempler på lignende voldtægtssager.”

[Tidskode 02:19-08:27]

Der klippes skiftevis mellem optagelser af [Klager], der sidder over for [Journalisten], og optagelser af [Person A], der sidder over for [Journalisten]:

”[Journalisten] (*speak*): I august 2017 anmeldte hun sin ven [Person A] for at have voldtaget hende. De to kender hinanden fra kommunikationsbranchen. I dette program, skal vi for første gang høre begge parter version af, hvad der skete den nat i august 2017, hvor [Klager], der kommer fra Jylland, skulle besøge sin ven i København.”

Der klippes til optagelser af [Klager]:

”[Klager]: Jeg tog en flaske rosévin med, og så skulle vi sidde og ryge nogle cigaretter og drikke noget rosévin og snakke om tingenes tilstand. Som vi plejer. Ja.”

Der klippes til optagelser af [Person A]:

”[Person A]: Jamen hun kommer hjem til mig. Øh... om aftenen. Hun havde været til et arrangement.”

Der klippes til optagelser af [Klager]:

”[Journalisten]: Hvordan er den aften?

[Klager]: Jamen, den er rigtig hyggelig.”

Der klippes til dækbilleder af en mand og en kvinde, der sidder i en sofa og drikker og ryger cigaretter:

”[Person A]: Det er en meget personlig, øh meget intim snak om kærester, ekskærester, øh personlige forhold.”

Der klippes til optagelser af [Klager]:

”[Klager]: Som rigtig gode venner, der er tæt på hinanden på den måde og vant til at drøfte de udfordringer, man har i livet.”

Der klippes til optagelser af [Person A]:

”[Journalisten]: Var det en, var der en flirt i luften der?

[Person A]: Ikke lige til at starte med, nej.”

Der klippes til dækbilleder:

”[Person A]: Der er sådan set ikke flirt, men kan sige at vi, vi kredser om nogle sådan meget intime og seksuelle snakke den aften.”

Der klippes til optagelser af [Klager]:

”[Klager]: Øh, men jeg har hovedpine samtidig, så på et tidspunkt siger jeg, nu går jeg i seng.”

Der klippes til dækbilleder af en kvinde, der slukker sin cigaret i et askebæger og går ind i et soveværelse:

”[Journalisten] (speak): Frem til nu er de to venners forklaringer enslydende, men fra det øjeblik [Klager] nærmer sig soveværelset, begynder uenigheden.”

Der klippes til optagelser af [Person A]:

”[Person A]: Hun spørger, om hun må lægge sig derinde. Så sagde jeg: Det må du gerne, ja.”

Der klippes til optagelser af [Klager]:

”[Klager]: Det passer ikke, hvad han siger. Jeg spørger ham, hvor jeg skal sove, og han viser mig ind i ind i soveværelset, i hans seng.”

Der klippes til dækbilleder af en mand, der går ind i soveværelset:

”[Klager]: Jeg forsøger at falde i søvn, men kan ikke sådan helt falde i søvn, fordi jeg har det skidt. Lige pludselig så kan jeg høre, han kommer ind.

[Person A]: Jeg lægger mig ned med hovedpuden.

[Klager]: Og så lægger han sig ned bag ved mig.

[Person A]: Og så vender hun sig om.

[Klager]: Så siger han, at han gerne vil have sex med mig.”

Der klippes til optagelser af [Person A]:

”[Person A]: Hun kigger på mig og smiler og kommer tættere på mig, og ja, så begynder vi at kysse hinanden.”

Der klippes til optagelser af [Klager]:

”[Klager]: Og så siger jeg med det samme, nej det skal vi ikke, fordi vi er venner.”

Der klippes til optagelser af [Person A]:

”[Person A]: Kysser hinanden mere intensivt.”

Der klippes til optagelser af [Klager]:

"[Klager]: Jeg siger meget tydeligt nej."

Der klippes til optagelser af [Person A]:

"[Person A]: Vi nusser hinanden i håret, på hinandens kroppe, ja."

Der klippes til optagelser af [Klager]:

"[Klager]: Og jeg forsøger at holde ham væk."

Der klippes til optagelser af [Person A]:

"[Person A]: Og derfra udvikler det sig som et normalt, kan man sige forspil, et samleje. Uden et hverken et ja eller nej fra hverken [Klager]s side eller fra min side, men klart signaler om, at det er noget, vi er på vej til at gøre."

Der klippes til dækbillede af et dørhåndtag i et mørkt rum:

"[Klager]: Så tager han hans højre arm omkring."

Der klippes til optagelser af [Klager]:

"[Klager]: Og så holder han mig fast og skubber mit hoved bagud, så det låser fast [[Klager] viser med sin arm, hvordan hun skulle være holdt fast]."

Der klippes til optagelser af [Person A]:

"[Person A]: Hun begynder også at røre ved min krop. Det er meget traditionelt i virkeligheden, ja."

Der klippes til optagelser af [Klager]:

"[Klager]: Jeg har meget, meget stærke smerter i brystet. Han har fat i mit bryst, og jeg kan ikke reagere på det. Det er sådan, jeg tænker: Hold da op, hvor gør det ondt det her. Det kan du godt dø af. Jeg taler lige så stille til ham: Stop, vi er venner, vi er venner. Jeg forsøger at tale til ham. Til den [Person A] jeg kender, men han er der ikke."

Der klippes til optagelser af [Person A]:

"[Person A]: Jeg tror vi er sammen i en halv time, 40 minutter, og så falder vi i søvn. Øh, det gør jeg i hvert fald."

Der klippes til dækbillede af en seng i et mørkt rum, hvor man i skyggen kan se en kvinde skifte tøj:

”[Journalisten] (speak): [Klager] fortæller, at mens [Person A] sover, tager hun natkjolen af. Så tager hun det almindelige tøj på og lægger sig tilbage i sengen.”

Der klippes til optagelser af [Klager]:

”[Journalisten]: Nogen vil nok tænke: Det er da underligt, at du ikke skrider?
[Klager]: Jeg kan ikke, jeg kan ikke sige andet end, at øh, jeg er jo i chok, altså. Så på et tidspunkt kigger jeg på klokken, for jeg har det rigtig skidt. Jeg tænker, at nu kan jeg komme op og købe noget smertestillende medicin. Og så rejser jeg mig op, og så vågner han, og så spørger han, hvad jeg skal.”

Der klippes til optagelser af [Person A]:

”[Person A]: Og så siger jeg, jamen jeg vil gerne gå ned og købe nogle hovedpinepiller til dig, der ligger en Irma meget tæt på og en 7-Eleven.”

Der klippes til optagelser af [Klager]:

”[Klager]: Så siger jeg, det skal du ikke. Og jeg går og efterlader alle mine ting.”

Der klippes til optagelser af [Person A]:

”[Person A]: Så går hun ned og køber hovedpinepiller og kommer tilbage.”

Der klippes til et dækbillede af en bruseniche, hvor man i væggen ser et par kvindefødder og vandet, der løber:

”[Klager]: Så går jeg i bad. Og klæder mig på, og så kommer jeg ud. Øh, jeg siger til ham: Jeg har blå mærker på min krop. ”

Der klippes til optagelser af [Person A]:

”[Person A]: Jeg tror, at jeg har rørt ved hende på brystvorter og måske klemte lidt.”

Der klippes til optagelser af [Klager]:

”[Klager]: Jeg kan ikke komme hjem med de her blå mærker. Jeg skal have en fortrydelsespille. Altså jeg er meget sådan dum dum dum, og han virker sådan uhh sådan mærkelig.”

Der klippes til optagelser af [Person A]:

”[Person A]: Og der var hun jo meget sådan, hvad skal jeg sige til min mand, når jeg kommer hjem. Da siger jeg til hende, det må du selv afgøre.”

Der klippes til optagelser af [Klager]:

”[Klager]: Og så konfronterer jeg ham. Først så gør jeg det lige så stille, så siger jeg: Jeg ved ikke, om det er mig, der ikke er særlig god til at sige fra, og så siger han: Du sagde jo faktisk fra.”

Der klippes til optagelser af [Person A]:

”[Person A]: Det har jeg ikke indrømmet, jeg ved ikke hvor de der indrømmelser skulle komme fra.”

Der klippes til optagelser af [Klager]:

”[Klager]: Og så bliver jeg rasende. Og så siger jeg til ham. Det var meget grænseoverskridende det, du gjorde ved mig.”

Der klippes til optagelser af [Person A]:

”[Person A]: Hun er der i halvanden time. Og så skal hun videre. Vi siger farvel til hinanden. Giver hinanden et kram i gården. Jeg følger hende ud. Øhm, og jeg, ja og så tager hun afsted.”

[Tidskode 08:28-09:38]

Der klippes til optagelser af Rigshospitalet:

”[Journalisten] (speak): Halvandet døgn senere tager [Klager] sammen med en veninde ind på Center for Seksuelle Overgreb.”

Der klippes til optagelser af [Klager]:

”[Klager]: Så tager vi ind på Rigshospitalet, og så krakelerer det hele. Altså og så, altså hun spørger jo direkte. Øh, og jeg fortæller alt, hvad der er sket.”

Der klippes til et billede af Center for Seksuelle Overgrebs udtalelse, hvor sætningerne ”rystet og påvirket af hændelsen”, ”normale forhold i kønslæberne, i vaginalindgange, vagina og endetarmen” samt ”Af tegn på vold påvistes to underhudsblødninger på venstre bryst og antydning til tre underhudsblødninger på venstre bryst” er markeret med fed:

”[Journalisten] (speak): Undersøgelsen siger, at [Klager] virkede rystet og påvirket af hændelsen. Lægerne fandt ingen skader i underlivet, men der blev fundet underhudsblødninger på venstre bryst.”

Der klippes til optagelser af [Person A]:

”[Person A]: Der går ret lang tid, før jeg bliver ringet op af en politibetjent, der hedder [Politibetjenten], og siger til mig, prøv [Person A] sæt dig lige ned. Der er en, der hedder [Klager], der har anmeldt dig for voldtægt. Det er som jorden forsvinder under én, at man bliver kastet ned i et sort hul. Jeg var både sindssygt vred og rasende og ulykkelig. Jeg tudbrølede over, at et menneske, som jeg betragtede som ven, kunne finde på og beskyldte mig for så grove ting.”

[Tidskode 09:39-10:49]

Der klippes til dækbilleder fra en retssag:

”[Journalisten] (speak): Sagen ender i retten, hvor [Person A] er tiltalt for at have voldtaget [Klager].”

Der klippes til optagelser af [Klager]:

”[Klager]: Jeg er faktisk af den overbevisning, at han vil tilstå. Jeg er fuldstændig overbevist om, at han vil fortælle politiet, hvad der er sket. Men det gør han jo ikke.”

Der klippes til dækbilleder fra en retssag:

”[Journalisten] (speak): Alle tre dommere er enige. [Person A] er frifundet. Anklageren vil anke sagen og undersøge den natkjole, [Klager] havde på. Men det bliver afvist af hendes overordnede, Statsadvokaten. Og frifindelsen står ved magt.”

Der klippes til optagelser af [Person A]:

”[Person A]: Der brød jeg helt sammen og tudbrølede og følte mig selvfølgelig meget lettet over det.”

Der klippes til optagelser af [Klager]:

”[Klager]: Alt eksploderer inden i mig, altså det er en udladning af vrede, der vil noget.”

Der klippes til optagelser af [Person A]:

”[Person A]: Og så tænkte jeg, nu kan jeg få fred, eller nu kan jeg leve mit liv videre.”

[Tidskode 10:50-11:53]

Der klippes til dækbilleder af [Person A] og [Klager] hver for sig i toget:

”[Journalisten]: Med rettens afgørelse, bliver der ikke lukket ned for voldtægtssagen. Der sker nærmere det modsatte.

[Klager] (speak, under dækbilleder): Det har bragt så meget smerte ind i mit liv og det har forandret mig som menneske.

[Journalisten] (speak): Og her snart tre år efter har de begge ønsket at mødes ansigt til ansigt, for første gang siden den nat, der ændrede deres liv.

[Person A] (speak, under dækbilleder): Men jeg vil gerne fortælle hende, hun har været med til sammen med andre og udskamme mig og lave sådan en kan man sige, et karaktermord på mig.

[Klager] (speak, under dækbilleder): Jeg vil gerne fortælle ham, at jeg gerne vil have ham til at sige sandheden. Og at jeg ikke længere vil forsvare mig og forsvare min egen troværdighed igen og igen og igen.”

[Tidskode 11:54-12:46]

Der klippes til scenen for konfrontationen mellem [Person A] og [Klager]. Scenen viser et bord, hvor [Journalisten] sidder i midten og [Person A] og [Klager] sidder for hver deres bordende:

”[Journalisten]: Det er så første gang, I sidder i rum sammen, siden den aften hvor det hele skete.

[Person A]: Ja

[Journalisten]: Hvordan er det?

[Person A]: Det er, det er da mærkeligt.

[Klager]: Jamen, jeg har ikke rigtig nogen følelser, altså. Altså du ligner jo dig selv.

[Person A]: Det gør du også.”

[Tidskode 12:47-14:21]

Der klippes til [Klager] i sit hjem. Øverst til højre i skærmen står ”TV 2 DOKUMENTAR: HVOR ER POLITIET?:

”[Journalisten] (speak): Efter retssagen kæmper [Klager] på to fronter. Dels vil hun have indført en ny samtykkelov, dels vil hun have genoptaget sagen mod [Person A]. Og hendes kamp begynder med et opslag på Facebook.”

Der klippes til et billede af et opslag af 8. marts 2018 på [Klager]s Facebook-profil:

”[Klager] (læser dele af opslaget op): Her på Kvindernes Kampdag vil jeg fortælle en historie fra mit eget liv. Den 18. august blev voldtaget. Min voldtægtsmand var en nær ven.”

Der klippes til forskellige Facebook-kommentarer til opslaget med teksterne: ”Vild historie, [Klager]. Respekt for at du deler den. Jeg kan kun sige, at ”Retfærdighed findes i det danske retssystem”. Citat en jurist, jeg kender. Held og lykke med at komme videre med dit liv. God karma og kram fra [Facebook-brugeren] [tre hjerte-emojis]”, ”Tak, fordi du deler, [Klager]. Godt at høre, at du har styrken og modet til at kæmpe videre for retfærdighed [hjerte-emoji]”, ”Respekt herfra [Klager]. Ærligt talt føler jeg mig paralyseret, mundlam og ved ikke rigtig hvordan jeg skal reagere på dit opslag. Det skal dog ikke afholde mig fra at reagere, for manglende reaktion vil være usselt i forhold til dit modige sind...”, ”Af hjertet tak fordi du står

frem. Du baner vejen for mange andre volds- og voldtægtsofre fremover med dit mod. [tre hjerte-emoji]”:

”[*Journalisten*] (*speak*): [Klager] får stor opbakning på de sociale medier.”

Der klippes til et arkiv-klip fra en tidligere tv-udsendelse, hvor man ser [Klager] sidde ved et bord med sin telefon, der viser et Twitter-opslag:

”*Speak*: [Klager] forbereder dagens tweet. Opslaget indeholder billeder af en blodpletet kjole.

[Der klippes til [Klager]s twitteropslag med billeder af en blodpletet kjole]

[*Journalisten*] (*speak*): Senere lægger hun i en periode hver dag billeder op, af den natkjole hun havde på hos [Person A]. Et vigtigt argument for at få sagen genoptaget, mener [Klager]. I forbindelse med efterforskningen bliver kjolen ikke undersøgt. Fordi begge parter er enige om, at der var tale om samleje.

[Der klippes til optagelser af [Klager]]

[*Klager*]: Jeg forstår simpelthen ikke, at man ikke har undersøgt de beviser. Det var jeg fuldstændig overbevist om. Jeg har jo afleveret det.

[Der klippes til dækbilleder af en undersøgelse af kjolen]

[*Journalisten*] (*speak*): Da [Klager] fik kjolen tilbage fra politiet, opdagede hun, at der er pletter på. Hun mener, at det blandt andet viser, at samlejet var meget voldsomt.”

[Tidskode 14:22-16:42]

Der klippes til scenen for konfrontationen mellem [Person A] og [Klager]. Scenen viser et bord, hvor [Journalisten] sidder i midten og [Person A] og [Klager] sidder for hver deres bordende:

”[*Journalisten*]: Du har taget natkjolen med.

[*Klager*]: Ja det har jeg.

[*Person A*]: Der er et par misfarvninger.

[*Journalisten*]: Altså de her pletter her, ikke?

[*Klager*]: Det er sæd.

[*Journalisten*]: Det er sæd.

[*Person A*]: Og hvor påstår du så, at det blod er henne?

[*Journalisten*]: Er det, er det her?

[*Klager*]: Det er det her, og så har vi heromme. Og her.

[*Person A*]: Og hvad skulle det så komme fra, øh, påstår du?

[*Klager*]: Fordi du på en eller anden måde har gjort mig fortræd.

[*Journalisten*]: Hvis der skulle være kommet blod ud af dit underliv, øhm, så kan det vel være kommet på, uden at der er foregået vold. Nu prøver jeg bare lige at forstå.

[*Klager*]: Sådan ser kvinder ikke ud, efter at de har haft gensidig frivillig sex. Du må have set det her undervejs. Du må have set, at du gjorde mig fortræd.

[Person A]: Men [Klager], jeg har ikke gjort dig fortræd overhovedet. Altså, det er ganske almindeligt samleje. Hvor tror du, at de her, hvad kan man sige, plamager kommer fra. Misfarvninger?

[Journalisten]: Altså blod?

[Person A]: Hvis det er blod?

[Klager]: Ja, jeg tror det kommer fra, da du penetrerede mig meget voldsomt. Det kan også have været fordi, at du var meget, meget voldsom i dine samlejebevægelser. Altså jeg kan godt gå i detaljer nu.

[Person A]: Det kan jeg også. Det er sjovt, fordi den rapport fra Center for Seksuelle Overgreb, der står netop, at der ikke var nogen hverken nogen skader, der er ikke nogen ridser, der var ikke så meget som nogen ting, så jeg ved ikke hvor de der voldsomme skader, som du snakker om, kommer fra.

[Journalisten]: Hvor kommer blodet fra?

[Klager]: Ja, det ved jeg jo ikke, og det er det, jeg har forsøgt at få politiet til at undersøge, hvad det er.

[Journalisten]: Fordi det er jo rigtig nok, du havde ingen læsioner.

[Klager]: Jeg havde ikke læsioner, øh.

[Journalisten]: Var der blod på lagenerne, eller?

[Person A]: Overhovedet ikke.

[Journalisten]: Der var ikke så meget som en blodplet eller noget som helst?

[Person A]: Nej, nej og det var der for det første ikke, for det andet har de jo ikke undersøgt det. Og det er det er da mangelfuldt politiarbejde. Det kan vi bestemt godt blive enige om.

[Journalisten]: Ja.”

[Tidskode 16:43-18:31]

Der klippes til [Person A] i et kolonihavehus, hvor han laver kaffe og derefter sætter sig foran en bærbar computer:

”[Person A]: Det var da sindssygt grænseoverskridende, jeg var da helt sindssygt ked af det.

[Journalisten] (speak): Lige siden retssagen har [Person A] ikke kunne lade være med at følge med, når [Klager] fører sin kamp for retfærdighed.”

Der klippes til et arkiv-klip fra TV 2 News:

”Studievært: Velkommen til dig, [Klager]. Du er en af dem, der kæmper for at få indført en samtykkelov i Danmark, hvorfor gør du det?

[Klager]: Jamen det gør jeg jo først og fremmest fordi, at jeg selv har været udsat for en voldtægt.”

Der klippes til [Person A], der sidder foran sin computer:

”[Journalisten] (speak): Sagen er, at når hun kalder sig voldtægtsoffer, så bliver [Person A] til voldtægtsmand.

[Person A]: Det synes jeg da er enormt problematisk, at blive ved med ligesom at sige, han er skyldig uanset han blev frikendt. Så er han blevet skyldig.”

Der klippes til kommentarer fra Facebook med teksterne ”Føler mig helt tom for ord... Kæmpe stor respekt for at du står frem med din historie [Klager] [hjerte-emoji]. Jeg er samtidig dybt forarget over at vores retssystem så åbenlyst har fejlet. Man fristes til en opfordring til offentliggørelse af voldtægtsmandens navn – så tror jeg det ”uofficielle” retssystem vil tage sig ”kærligt” af ham...”, ”Ja på papiret. Gid hans sjæl rådner op af dårlig samvittighed!! Du er sgu sej [Klager] [hjerte-emoji]”, ”Jeg kan se du besidder langt mere tilgivelse end jeg selv gør, og det er helt ok og på en måde stort af dig. På et plan synes jeg måske også dødsstraf er for billigt sluppet, da der findes langt hårdere og længere straffe for den slags”, ”Jeg ville ønske at pinligt, skamfuldt og flovt aldrig var en del af den snak. For dig og for ofrene. At nogen er så syge, at de må udøve magt på den måde, er deres skam. De burde fikse sig selv. Puha. Godt du er omgivet af kærlighed. Klamme stødder. Undskyld mit udtryk.” og ”Det SKAL hævnnes!”:

”[Journalisten] (speak): Stadig flere blander sig i debatten. De undlader at nævne [Person A] ved navn, men er ikke i tvivl om hans skyld.”

Der klippes til et arkiv-klip fra Folkemødet 2018, hvor [Person A] holder tale:

”[Journalisten]: De har jo aldrig nævnt dit navn, i de her opslag, så hvorfor er det så slemt det, som [Klager] og andre har skrevet?

[Person A]: Det er en lille landsby, der kender alle hinanden. Så uanset de ikke har offentliggjort det, der vidste alle folk det.”

[Tidskode 18:32-19:27]

Der klippes til et arkiv-klip fra [Person B]s bogreception:

”[Journalisten] (speak): En anden, der blander sig i den offentlige debat, er forfatteren [Person B]. Han er venner med både [Person A] og [Klager], og står bag kronikken ”Vidnesbyrd”. Her vælger han side til fordel for [Klager] [der læses et citat op fra artiklen]: Jeg ved, at hun sagde nej og sagde fra, da han kom ind til hende og begyndte sit overgreb. Jeg ved det, fordi han faktisk har bekræftet det overfor både mig og hende.”

Der klippes til optagelser af [Person A]:

”[Person A]: Det er simpelthen lodret løgn. Dels altså dels vil jeg ikke indrømme noget, jeg ikke har gjort. Dels – hvis jeg havde indrømmet det for ham, så havde jeg siddet inde for voldtægt, det er jeg ganske sikker på.

[Journalisten]: [Person B] vil i dag ikke deltage i interview.

[Person A]: Jeg føler, at det var det mest modbydelige karaktermord. At blive dolket i ryggen af sin ven.”

[Tidskode 19:28-20:19]

”[Journalisten] (speak): En anden, der skriver, er chefredaktør [Person C].”

Der klippes til et opslag af 30. maj 2018 fra [Person C]s Facebook. [Journalisten] læser dele af citatet op:

”[Journalisten]: Denne sag er oprørende og skal genoptages.”

Der klippes til en besked fra [Person C] i Messenger:

”[Journalisten]: Og i en privat besked til en journalist på et landsdækkende dagblad skriver hun: Du skal altså lige vide, at der er en retssag til. Han har været i retten to gange anklaget for voldtægt af en helt anden kvinde. Der blev han også frikendt.

[Journalisten], mens der klippes til et billede af [Person C]: Den påstand vil [Person C] ikke forklare nærmere over for TV 2.

[Journalisten], fortsat, mens der klippes til optagelser af [Person A]: Og [Person A] siger, at det er pure opspind. Sagen med [Klager] er første og eneste gang, han er i retten.

[Person A]: Det er et klart og tydeligt eksempel på at miskreditere mig som menneske. Prøve at tegne mig ind i en ramme som en sexforbryder eller sexmonster.”

[Tidskode 20:20-31:32]

Der klippes til [Person A] i et kolonihavehus:

”[Journalisten] (speak): Men nogle måneder efter at [Person A] er frifundet i sagen med [Klager], så kommer der en ny anmeldelse.

[Person A]: Der er jo en, som jeg kendte for ni og et halvt år siden, som efter den her [Klager]-sag kontakter Bellahøj Politi og sagde, at der var tale om et overgreb for et ni og et halvt år siden. Hende havde jeg heller ikke lavet overgreb eller voldtægt på nogen måder. Øh, og den kom heller ikke videre.

[Journalisten] (speak): [Person A] fortæller, at han efter det påståede overgreb flere gange var på ferie med kvinden.”

Der klippes til [Person A], der sidder over for [Journalisten]:

”[Journalisten]: Så den sag blev droppet?

[Person A]: Fuldstændig. Ja.

[Journalisten]: Hvorfor tror du, at det her sker? Hvorfor kommer der de her anmeldelser om voldtægt? To ovenikøbet, hvis der slet ikke er noget om snakken.

[Person A]: I forhold til [Klager], jamen der blev jeg frikendt. Og i den anden sag, der kommer efterfølgende i kølvandet på den her shitstorm, der blev aldrig rejst sag. Jeg blev ikke sigtet af politiet, det blev droppet med det samme. Man bliver sat ind i en eller anden monsterboks, hvor man stor set kan beskyjde mig for hvad som helst. Hvad bliver det næste.”

[Tidskode 21:33-23:01]

Der klippes til scenen for konfrontationen mellem [Person A] og [Klager]. Scenen viser et bord, hvor [Journalisten] sidder i midten og [Person A] og [Klager] sidder i hver deres bordende:

”[Person A]: Har du været klar over hvilke store, alvorlige, menneskelige konsekvenser, det har haft for mig, og min familie? Har du været klar over det?

[Klager]: Jeg synes faktisk, at det er urimeligt at stille mig det spørgsmål. Om jeg har følt empati med dig? Må jeg godt tale. Jeg synes det er et urimeligt spørgsmål at stille mig [Person A], for du viste ikke mig empati på ét eneste tidspunkt den nat.

[Person A]: Men [Klager], vi skal ikke sidde og genoptage den retssag, som jeg er blevet frikendt i.

[Klager]: Nej, men du spørger mig, om jeg har forståelse for dig som menneske? Jeg har aldrig nogensinde nævnt dit navn. Jeg har vist hvilke fejl, der er blevet begået i sagen. Og jeg har brugt det til at løfte en større kamp for, at voldtægtssager kan få en bedre behandling.

[Journalisten]: [Klager], kan du forklare, øh hvorfor er det, at øh, du føler, at du kan blive ved med at kalde [Person A] en gerningsmand og en voldtægtsmand, når han er blevet frikendt i retten?

[Klager]: Jamen det skete jo. Det var en voldtægt. Jeg kan ikke finde andre ord, for det, der skete.

[Person A]: Du føler, det var en voldtægt.

[Klager]: Og jeg har ret til at sige det.

[Person A]: Ja, det ved jeg godt, det har du jo turneret rundt med. Men det var ganske almindeligt samleje, og der er intet med voldtægt. Punktum.”

[Tidskode 23:02-24:15]

Der klippes til et arkiv-klip fra en demonstration, hvor [Klager] holder tale:

”[Klager]: Kampen for bedre retssikkerhed for ofre for voldtægt, det er hverken en kønskamp eller politisk fløjkamp.

[Journalisten] (speak): [Klager]s kamp når nye højder. I 2019 bliver den omtalt i udenlandske medier. Time Magazine, Euronews og Al Jazeera.”

Der klippes til en artikel med overskriften ”Denmark Is Supposed to Be a Land of Gender Equality. That’s Why I Speak Out About My Rape”, og der klippes herefter til et arkiv-klip fra Al Jazeera:

”Studieværten: Why was it important for you to tell your story?

[Klager]: After my perpetrator was acquitted for the crime, I was very shocked and got quite angry.”

Der klippes til en video fra [Organisationen] med teksten ”50.000 danskere har skrevet under på, at de vil have en samtykkelov”:

”[Journalisten] (speak): Herhjemme bliver hun frontfigur for [Organisationen]s kampagne for en ny samtykkelov.”

Der klippes til en video af [Klager] fra [Organisationen]:

”[Klager]: Et flertal af danske kvinder ønsker en ny voldtægtslovgivning.”

Der klippes til et arkiv-klip fra en prisoverrækkelse:

”[Journalisten] (speak): I marts bliver hun hædret med [Kvindeorganisationen]s ”[Prisen]” for sin kamp for en ny samtykkelov. Og kravet om en lovændring lander øverst på den politiske dagsorden.”

Der klippes til et arkiv-klip med statsminister Mette Frederiksen:

”Mette Frederiksen: Jamen, vi går efter en samtykkebaseret lovgivning, og at vi passer bedre på voldtægts ofre, og at vi får skabt en voldtægtslovgivning, der forhåbentligt også medfører, at der er flere domme, der bliver afsagt.

[Journalisten] (speak): Mens politikerne forhandler kæmper [Klager] videre for at få genoptaget retssagen mod [Person A].”

[Tidskode 24:16-26:27]

Der klippes til scenen for konfrontationen mellem [Person A] og [Klager]. Scenen viser et bord, hvor [Journalisten] sidder i midten og [Person A] og [Klager] sidder for hver deres bordende:

”[Person A]: Jeg vil gerne have, at det stopper nu.

[Klager]: Hvad er det, der skal stoppe [Person A]?

[Person A]: Det skal stoppe med, at du bliver ved med at hentyde til en sag, som aldrig har været.

[Klager]: Men [Person A], det forsvinder jo ikke.

[Person A]: Nej, det kan jeg godt høre.

[Klager]: Det lever hver eneste dag inde i mig. Og det er det, jeg prøver at fortælle dig. Den eneste måde, der kan komme en slutning på det her på, det er, at du tager dit ansvar på dig.

[Person A]: Vi tager begge to vores ansvar.

[Klager]: Jeg ved sgu da godt, at man ikke må tilstå voldtægt i det her land, [Person A]. Jeg ved godt, hvor meget skam, der er forbundet med det. Men du har lagt skammen over på mig, fordi du ikke vil stå ved det, du har gjort. Og du skal tage den tilbage, for det er ikke min. Det er din. Jeg mener det [[Klager] begynder at græde].

[Person A]: Jeg ved ikke hvad jeg skal tage tilbage. Det er, det er jeg rigtig ked af. Jeg ved ikke, hvad jeg skal tage tilbage, [Klager]. Det ved jeg faktisk ikke. Jeg kan kun appellere til [Klager] og til andre om at lade det ligge. Øh, mere kan jeg sådan set ikke gøre.

[Journalisten]: Må jeg lige høre, er der, er der en mulighed for, at I kan have haft en forskellig opfattelse af, hvad der foregik den nat?

[Klager]: Nej, det er der ikke.

[Person A]: Nej, overhovedet ikke.

[Journalisten]: At den ene kan have opfattet det som frivilligt, og den anden kan have opfattet det som et overgreb?

[Person A]: Nej.

[Klager]: Nu har jeg læst dine forklaringer både til politiet og i retten. Der er jo ikke nogen af dem, der er forenelige med det, jeg fortæller, fra det øjeblik, du kommer ind i soveværelset.

[Person A]: Det er heller ikke foreneligt med det, der skete.

[Journalisten]: Så er der én af jer, der lyver?

[Klager]: Ja.

[Person A]: Ja.

[Ca. 10 sekunder med stilhed, hvor der klippes mellem [Klager] og [Person A]]

[Person A]: Jeg tror ikke, at jeg har mere at sige.

[Klager]: Ja.

[Journalisten]: Ja.

[Klager]: Tak.”

[Klager] klagede den 6. september 2020 til TV 2, som den 9. oktober 2020 afviste klagen.

[Klager]s klage over TV 2s afvisning er modtaget i Pressenævnet den 10. oktober 2020.

2 Parternes synspunkter

2.1 [Klager]s synspunkter

[Klager] har indledningsvis oplyst, at hun den 1. maj 2020 blev kontaktet af TV 2 om at medvirke i en udsendelse i regi af kriminalprogrammet ”Station 2”, og at der to år tidligere havde verseret en debat i flere medier og på Facebook og Twitter om retssagen den 26. februar 2018, hvor [Person A] stod tiltalt i retten for voldtægt mod [Klager] og blev frikendt.

Groft sagt var debatten i 2018 delt i to lejre: De, der som [Klager] mente, at retssystemet havde svigtet i forhold til efterforskning, bevisførelse og voldtægtsfres generelle retsstilling, og de der mente, at diskussion om rimeligheden i en konkret dom krænker den tiltalte, såfremt denne er blevet frikendt.

Siden 2018 har [Klager] offentligt fortalt om de bevismæssige svigt i efterforskningen af hendes anmeldelse, og om Statsadvokatens behandling af ankeanmodningen. Det har haft den konsekvens, at sagen har medført en række systemiske initiativer i sagsbehandlingen af voldtægtsager, herunder i forhold til at sikre efterforskningskvaliteten, hvilket blandt andet TV 2 Syd har beskrevet. Sagen er desuden på grund af dens særlige karakter endvidere fremstillet i Straffelovrådets betænkning (side 252) om en ny voldtægtsbestemmelse.

Retssagen mod [Person A] var offentlig, der var ingen lukkede døre, bortset fra sidste halvdel af [Klager]s egen forklaring i retten. Enhver kunne således følge den i Københavns Byret, hvilket mange da også gjorde.

Den påklagede udsendelse ”*Gerningsmand eller offer?*” følger indledningsvis og med mellemrum [Person A] og [Klager] i forskellige situationer. [Person A] ses hjemme, mens præsentation af [Klager] foregår ved reportage og arkivklip fra tv-indslag i forbindelse med hendes frivillige arbejde for bedre vilkår for voldtægts ofre. I løbet af udsendelsen er der interviews med [Person A] og [Klager] hver for sig, mens den største part af udsendelsen udgøres af et dobbeltinterview, hvor [Person A] og [Klager] med siden til kameraet sidder for hver deres ende af et langt bord med TV 2s journalist i midten. Det gennemgående budskab fra [Person A] er, at han er offer for en uretfærdig beskyldning for voldtægt, samt at han er offer for en yderst ubehagelig smædekampagne i medierne og på de sociale medier, efter at han blev frikendt. Flere gange under interviewet beder han [Klager] om at stoppe smædekampagnen mod ham, men siger dog aldrig, at det er hende, der har startet den. Under interviewet understreger [Person A] flere gange den skadelige virkning i, at hun efter retssagen, hvori han blev frikendt, fortsat har insisteret på at være blevet voldtaget, og han bebrejder [Klager], at hun har brugt nogle særlige udtryk såsom ”potentielt livsfare” og ”voldtægtsoverlever” (sidstnævnte medgav han dog i interviewoptagelserne, at [Klager] ikke selv havde anvendt). Under dobbeltinterviewet viser [Klager] den kjole frem, hun havde på den nat, som førte til hendes anmeldelse om voldtægt, og både [Person A] og TV 2s journalist [Journalisten] stiller [Klager] en række spørgsmål, der angår kjolens værdi som bevismateriale mod [Person A]. [Klager]s centrale budskaber i udsendelsen er, at hun ikke kan lade som om, at voldtægten aldrig har fundet sted, samt at hun aldrig har afsløret [Person A] som den mand, hun anmeldte for voldtægt. Mod slutningen af udsendelsen får man som seer indtryk af, at [Klager] er meget berørt og måske tilmed uligevægtig. Udsendelsen slutter med, at TV 2s journalist [Journalisten] konstaterer, at en af os lyver, hvortil [Person A] opgivende svarer ”jeg tror vi stopper her”, og [Klager] efterfølgende siger ”ja”. Det er [Klager]s opfattelse, at de fleste, som ser denne udsendelse, vil sidde tilbage med en oplevelse af, at [Klager] lyver om voldtægten, og at [Person A] har været udsat for en uberettiget anmeldelse og en uberettiget hetz i medierne. De reaktioner, [Klager] efterfølgende har fået via mail og sociale medier, har gjort det særdeles tydeligt, at der i hvert fald er nogen, som har fået denne opfattelse.

[Klager] har oplyst, at hun for sin egen trygheds skyld, med TV 2s tilladelse, valgte at lydoptage de to interviews, hun medvirkende i. Uden dem havde hun haft svært ved at dokumentere de presseetiske svigt, der har fundet sted. Disse optagelser er transskriberet og vedlagt klagen skriftligt. Disse interviewoptagelser har desuden gjort det muligt for [Klager] at levere to alternative manuskripter for TV 2s udsendelse. Disse viser, hvordan udsendelsen også kunne have været, hvis redaktionen havde ønsket enten en mere balanceret udsendelse eller en udsendelse, der i stedet for at fokusere på hendes troværdighed havde sat fokus på [Person A]s.

[Klager] ser sig selv som et offer for TV 2s adfærd, men hun ser i endnu højere grad, at TV 2 med denne udsendelse har skræmt et utal af borgere i Danmark fra at anmelde voldtægt, hvis

de nogensinde skulle blive udsat for det. Taget i betragtning hvor mange danskere, der udsættes for overgreb, så har udsendelsen en potentiel negativ indflydelse på hundredtusindvis af danskere: Ifølge Det Kriminalpræventive Råd udsættes 6 % af alle danskere for tvungen sex i løbet af livet og 4 % for forsøg på tvungen sex. Ifølge Statens Institut for Folkesundhed blev 24.000 kvinder udsat for tvunget samleje alene i 2017, og i alt 83.000 danskere blev samme år udsat for seksuelt overgreb.

Udsendelsen anvendes ifølge Center For Undervisningsmidler allerede i undervisningen på landets ungdomsuddannelser, og budskaberne fra udsendelsen indpodes således i skrivende stund i helt unge borgere i klasselokaler landet over.

Tilbagekaldelse af samtykke til medvirken

[Klager] har anført, at TV 2 nægtede at imødekomme hende, da hun flere gange under produktionsforløbet ønskede at udtræde af udsendelsen. Dette på trods af, at [Klager] gjorde det klart, at hun var psykisk meget sårbar.

[Klager] har endvidere anført, at hun blev presset til at sige ja til at medvirke i første omgang, samt at TV 2 i sin kommunikation med hende har ageret manipulerende.

Den 1. maj 2020 blev [Klager] ringet op af TV 2s journalist [Journalisten], der fortalte hende, at TV 2 havde indgået en aftale med [Person A] om at medvirke i en tv-udsendelse. TV 2 havde allerede foretaget et interview med ham, og [Journalisten] ønskede, at [Klager] også skulle medvirke ved at give interview.

[Klager] og [Journalisten] talte sammen ca. fire gange den dag i sammenlagt ca. to timer, og [Journalisten] fortalte hende, at hvis hun ikke ville lade sig interviewe, så ville TV 2 udvælge nogle citater fra hendes opslag på Facebook og andre steder og lade dem indgå i udsendelsen i stedet. ”Der er rigeligt at tage af”, sagde han.

Både [Journalisten] og [Klager] vidste, at den model kunne blive meget ubehagelig for hende. Det ville sætte [Klager] fuldstændigt uden for indflydelse i forhold til, hvordan udsendelsen ville præsentere hende og hendes holdninger. Det er et kendt ”greb” i den journalistiske værktøjskasse, at man på denne måde giver en person ”valget” om enten at sige ja til at deltage i et ubehageligt interview eller at sige nej og blive sat helt uden for indflydelse. For de fleste er den første mulighed det mindste af to onder.

På dette tidspunkt led [Klager] stadig af [Diagnosen] i forhold til, hvad hun havde været ude for natten til den 18. august 2017 og en række relaterede hændelser siden da. [Klager] trak sig fra en række sociale sammenhænge og holdt sig i vid udstrækning hjemme samt modtog psykologhjælp. [Klager] var dog i bedring, og i visse sammenhænge var hun aktiv. [Klager] deltog således i demonstrationer mv. for bedre vilkår og lovgivning i forhold til voldtægts ofre. Sammenhænge som gav [Klager] en mulighed for at bearbejde, hvad hun havde gennemgået, og hvor hun fik støtte og ikke oplevede utryghed eller negativt pres.

[Klager] ønskede ikke at deltage i en tv-udsendelse på daværende tidspunkt, og [Person A] var en del af det, der aktiverede hendes angst og vrede. Omvendt var [Klager] bange for, at hans fortælling om hende og retssagen skulle stå uimodsagt i udsendelsen. [Klager] havde på det tidspunkt tidligere oplevet, at personer i mediebranchen havde sået tvivl i offentligheden om, hvorvidt hun havde gjort sig skyldig i falsk anmeldelse af [Person A]. Dette til trods for, at falsk anmeldelse aldrig er blevet nævnt som mulighed af hverken politi eller domstole. Denne ”kampagne” havde haft store personlige konsekvenser for [Klager], og hun frygtede slet og ret, at det samme kunne ske, hvis ikke hun deltog i TV 2s udsendelse for i det mindste at værne om fakta.

[Klager] har henvist til, at TV 2s nyhedschef [Nyhedschefen] den 18. juni 2020 citeres i journalisternes fagblad Journalisten for at sige følgende om TV 2s afpresning:

”Jeg har været en del af den korrespondance igennem, og jeg kan ikke se af den, at hun skulle være blevet presset.”

[Nyhedschefen] forholder sig her til den skriftlige korrespondance, selv om det i samme artikel fremgår klart, at afpresningen foregik pr. telefon. Derudover tager [Nyhedschefen] desuden et påfaldende forbehold, idet han erkender kun at have set ”en del af” korrespondancen.

I modsætning til TV 2s nyhedschef [Nyhedschefen] fandt TV 2s redaktør [Redaktøren] dog ikke anledning til at tilbagevise [Klager]s oplevelse af at være blevet presset. Den 28. maj 2020 skrev [Klager] følgende til [Redaktøren], hvilket han ikke har tilbagevist:

”Jeg bliver oplyst om, at andre kilder har følt sig udsat for revolver-journalistik. Noget som jeg selv oplevede, ved den indledende kontakt, hvor jeg fik at vide, at jeg kunne deltage frivilligt, ellers ville i plukke fra de sociale medier - der var jo rigeligt at tage af.”

TV 2s journalist [Journalisten], som var den, der personligt udøvede afpresningen, har ligeledes ikke benægtet, at afpresningen fandt sted.

Efter svære overvejelser valgte [Klager] at sige ja til medvirke i udsendelsen, under betingelse af, at TV 2 søgte fuld aktindsigt i retssagen mod [Person A] og dermed sikrede sig al tilgængelig dokumentation. [Klager] valgte at fokusere på de positive muligheder i at medvirke, slet og ret, fordi alternativet – at forholde sig til, at hun var blevet presset til det – havde ført til et psykisk sammenbrud og voldsomme konsekvenser for hende og hendes familie.

[Klager] har anført, at hun valgte at se sin deltagelse i udsendelsen som en mulighed for måske at nå ind til en mand, hun engang kendte som en god ven. [Klager] så også sin deltagelse som vigtig i forhold til at kunne forsvare sin person samt faktuelle forhold over for udsagn, som [Person A] eller andre måtte komme med under produktionen af udsendelsen.

Desuden så [Klager] en mulighed for at øge den offentlige forståelse for den, efter hendes mening, helt utilstrækkelige indsats, der fra samfundets side lægges i at hjælpe voldtægts ofre i

forhold til ringe politimæssig efterforskning samt mangelfuld/forældet lovgivning. En holdning [Klager] langt fra er alene om.

Den 13. maj 2020 om aftenen, samme dag som optagelserne af dobbeltinterviewet ("konfrontationen") med [Person A] og [Klager] fandt sted, blev [Klager] bekendt med, at TV 2s tilrettelægger af udsendelsen, [Tilrettelægger B], nogle dage forinden har kontaktet [Person C] og givet hende besked om, at TV 2 agtede at offentliggøre uddrag fra en privat korrespondance (fra 2018, to år tidligere) mellem hende og en bekendt. TV 2s tilrettelægger havde fortalt hende, at han anså et udsagn fra hende i denne private samtale for at være injurierende over for [Person A].

Oplysningen om denne hændelse øgede [Klager]s grundlæggende utryghed ved processen, og hun blev meget utryg ved, hvorvidt TV 2 vitterlig havde for øje at lave et balanceret program, eller om redaktionen bag udsendelsen havde "valgt side".

Samme aften orienterede [Klager] derfor TV 2s journalist [Journalisten] om, at hun ikke ønskede at deltage i yderligere.

Den 18. maj 2020, fem dage senere, havde [Klager] en telefonsamtale med TV 2s tilrettelægger af udsendelsen, [Tilrettelægger B]. Der var en ubehagelig tone i telefonsamtalen, og [Tilrettelægger B] gav udtryk for, at han betvivlede [Klager]s troværdighed. Han nævnte konkret [Klager]s manglende skader ved hendes undersøgelse på Rigshospitalet som et bevis på – eller i det mindste en klar antydning af – at hun har løjet om overgrebet. Det er et veldokumenteret faktum, at mangel på fysiske skader på ingen måde er en indikation på, at der ikke er begået voldtægt.

Kombinationen af åbenlys mangel på journalistisk neutralitet over for [Klager] og grundlæggende viden om emnet hos TV 2s ansvarlige tilrettelægger af udsendelsen gør [Klager] meget utryg. Dette sammenholdt med de andre ubehagelige opdagelser, hun havde gjort sig, gjorde, at hun følte sig i en proces, der i bedste fald var ude af kontrol og i værste fald havde som mål at skade hendes troværdighed og anseelse. [Klager] gik i en form for psykisk alarmberedskab, hvor hun bare vidste, at hun skulle væk.

Den 19. maj 2020 blev [Klager] bekendt med, at TV 2 havde bedt personer i hendes personlige netværk om at medvirke i udsendelsen, og at TV 2 i den forbindelse havde anført, at udsendelsen havde fokus på [Person A]s ønske om at blive "renset". TV 2 skrev blandt andet:

"Vi beskriver [Person A]s kamp for at blive rensset for mistanke."

og:

"[Person A] vil derfor gerne møde dig for at bede dig om at stoppe den type skrivelser. Han vil renses for mistanke. Det er [Person A]s formål med at stå frem med navn og ansigt. Og det vil vi gerne vise i dette dokumentarprogram."

Denne tilgang havde TV 2s journalist [Journalisten] ikke tidligere fortalt [Klager] om, og hun blev særdeles utryg ved at opdage, at TV 2 havde holdt dette tilbage for hende. Endelig gjorde det [Klager] utryg at opdage, at TV 2 tilsyneladende havde planer om at lade udsendelsen handle om den konkrete retssag i langt højere grad, end [Journalisten] havde ladet hende forstå.

[Klager] har anført, at der i dagene derefter var flere telefonopkald fra TV 2, hvor hun blev forsøgt overtalt til at undlade at trække sin deltagelse. Det stod da klart for [Klager] og hendes nærmeste, at TV 2 ikke ønskede at imødekomme hendes ønske om at trække sig, hvilket TV 2 da også flere gange derefter både sagde og skrev helt konkret.

Den 24. maj 2020 skrev [Klager] endnu en gang til TV 2s journalist [Journalisten] samt TV 2s jurist [Jurist A] for at gøre det helt klart, hvilken sårbar situation hun befandt sig i, og at hun ikke ønskede, at TV 2 skulle bruge optagelserne med hende:

”Til [Journalisten] m.fl.

Som opfølgning på mail deltagelse i dokumentar om voldtægtssag og sikring af mine private og personfølsomme oplysninger har jeg efter tæt dialog med mine nærmeste besluttet mig for, at jeg ikke længere ønsker, at I bruger min medvirken i jeres dokumentarproduktion, som involverer min voldtægtssag.

Jeg er klar over, at jeg tidligere har givet tilsagn til og medvirket i interview og deltaget i konfrontation, men jeg har ikke tillid til, i hvilken kontekst min fortælling om en begivenhed, som har traumatiseret mig dybt, bliver fremstillet.

Jeg har heller ikke tillid til, i hvilken kontekst optagelser af mig i mine følelsers vold og affekt, bliver fremstillet.

Det fremstilles blandt andet i en kontekst, hvor det er fuldstændig uoverskueligt for mig, hvilke usande påstande om min person jeg burde gendrive - rettet af den mand, som jeg anmeldte for en voldelig voldtægt, og som i forbindelse med sin beslutning om at stå offentligt frem i dette program har stor interesse i at skade min offentlige agtelse.

Jeg føler ikke, at jeg har noget som helst overblik eller kontrol med situationen, og det er så psykisk belastende nu, at jeg derfor ser mig nødsaget til at trække min medvirken fuldstændig.

Med venlig hilsen

[Klager]”

Endnu en gang bliver [Klager]s anmodning afvist. Den 25. maj 2020 sendte TV 2s journalist [Journalisten] følgende mail:

”Hej [Klager]

Jeg er ked af at høre, at du fortryder din medvirken i programmet.

Vi har haft mange samtaler om det i den seneste tid. Og jeg har stor forståelse for din vanskelige situation.

Men jeg er forvirret over de mange forskellige meldinger fra dig de seneste dage. Nye betingelser for medvirken og senest afslag på medvirken.

Jeg forstår ikke, hvad der har ændret sig.

Der er jo ikke noget i programmet, der har ændret sig i forhold til det, du indvilgede i.

Vinkel, indhold mm er præcis det samme som inden vi lavede interview, og inden vi optog dit møde med XXX.

Vi arbejder fortsat på et lødigt og afbalanceret program om sagen. Præcis som vi har aftalt med dig.

Derfor synes jeg, det ville være bedst, at vi tager den på tlf - så vi kan tale sammen om, hvad der kommer til at ske fremadrettet.

Kh [Journalisten]"

Senere samme aften svarede [Klager] blandt andet følgende i en mail til [Journalisten] med kopi til TV 2s jurist [Jurist A]:

"Ja - vi to har talt rigtig meget sammen, og jeg har grædt, været vred, fortalt dig igen og igen, at jeg ikke havde ordentlig tillid til de overordnede rammer. Jeg er blevet psykisk nedbrudt af processen ikke mindst foranlediget af, at de psykiske skader, jeg stadig har efter voldtægten, er blevet voldsomt aktiveret af denne proces.

Jeg indvilligede i at deltage, for ellers ville I hente ting fra nettet i stedet. Jeg fortalte derfor om min voldtægt i et interview med jer under pres, med de konsekvenser det har haft følelsesmæssigt."

Den 27. maj 2020 gjorde TV 2s redaktør [Redaktøren] endnu et forsøg på at "tale [Klager] til rette" og skrev følgende til hende på mail:

"Vi har i min tid som chef for Station 2 ikke haft sager, hvor vores arbejdsmetoder, omgang med kilder eller det færdige journalistiske produkt er blevet kritiseret af Pressenævnet eller har ført til sager ved domstolene. Jeg synes, at det siger en hel del om det høje etiske kodeks, der arbejdes ud fra på redaktionen."

I en senere mail gjorde TV 2s redaktør [Redaktøren] det lysende klart, at TV 2 ikke ønskede at komme [Klager] i møde. Den 6. juni 2020 skrev han:

"For mig at se er juraen mindre relevant, men i dansk ret gælder en fast praksis baseret på aftaleretlige principper om, at man ikke kan trække samtykke til medvirken tilbage."

[Klager] har anført, at hun den 11. juni 2020 deltog i et gennemsyn af udsendelsen, hvor TV 2s redaktør [Redaktøren] og TV 2s jurist [Jurist B] deltog. [Klager] havde på forhånd gjort det klart over for TV 2, at hendes ønske om at trække sig fra udsendelsen stod ved magt på trods af deres afvisning, og at hendes deltagelse i gennemsynet udelukkende var for at kunne gøre indsigelse mod de fejl, der måtte være. [Klager] gjorde indsigelser ved gennemsynet, men det var nyttesløst.

I dag har [Klager] svært ved at forstå, hvorfor både TV 2s journalist, TV 2s tilrettelægger og TV 2s redaktør igennem hele processen valgte at vende ryggen til det faktum, at hun var voldsomt psykisk påvirket og sårbar. Hvorvidt de rent faktisk var bevidste om det og forsøgte at udnytte denne sårbarhed til at manipulere [Klager] vides ikke. Under alle omstændigheder burde de – når de arbejder med et så alvorligt emne som dette – have sat sig ind i, at netop en situation som denne kunne opstå. Således skriver psykolog [Psykologen], Center for Voldtægts ofre på Rigshospitalet, følgende i en artikel:

”Tab af kontrol kan indebære, at man efter overgrebet vil opleve, at bestemte ’triggere’ eller ’cues’ kan genvække traumet. Bare et lille aspekt af det, der var forbundet med det oprindelige traume, kan give personen en oplevelse af at være i situationen igen. Dette fænomen benævnes ofte som ’flashbacks.’ Det kan være noget i én selv, der trigger (f.eks. fornyet stress, kropsfornemmelser, følelser af afvisning) eller noget ydre (f.eks. at færdes alene, seksuelle stimuli, sansemæssige stimuli som berøring, lugte, lyde, belysning). En politiafhøring og en lægeundersøgelse efter en voldtægt kan også have en retraumatiserende effekt.”

Det fremgår af de presseetiske retningslinjer, at medier skal vise hensyn overfor sårbare personer. [Klager] har gjort gældende, at TV 2 har brudt de presseetiske retningslinjer for så vidt angår punkt B.3, B.5, B.6 og B.7.

Redigering

[Klager] har anført, at TV 2 har sammensat/redigeret den påklagede udsendelse på en måde, der sætter hende i et unødigt og uretmæssigt utroværdigt lys. TV 2s udvælgelse af interviewoptagelser forekommer ikke objektive, ligesom væsentlige fakta er udeladt. Dette har blandt andet afstedkommet personlige trusler mod [Klager].

Det er [Klager]s vurdering, at TV 2s udsendelse ikke er udtryk for en tilstræbt objektiv gengivelse af de tilgængelige fakta og stationens interviewmateriale. Udsendelsen sår uberettiget tvivl om [Klager]s troværdighed i forhold til striden med sin modpart. Der er sket en subjektiv udvælgelse af interviewoptagelser, og TV 2 har udeladt væsentlige faktuelle oplysninger.

For at eksemplificere dette har [Klager] henvist til de to af hende udarbejdede alternative manuskripter for tv-udsendelsen, som baserer sig på de samme fakta og interviewoptagelser, som TV 2 har været i besiddelse af. Det ene manuskript *”Voldtægt eller selvtægt?”* præsenterer udsendelsen, som den kunne have set ud, såfremt TV 2 havde ønsket at sammensætte en mere objektiv udsendelse. Det andet manuskript *”Frikendt?”* præsenterer en udsendelse, som den kunne have set ud, såfremt TV 2 havde valgt at sammensætte en udsendelse, der sår tvivl om [Klager]s modparts troværdighed.

Manuskripterne tjener således som eksempler på, hvordan TV 2 kunne have givet udsendelsen en ganske anden balance mellem de medvirkende ved blot at udvælge andre sekvenser fra interviewoptagelserne og foretage ændringer i speak-manuskriptet. Disse alternative versioner får det til at fremstå lysende klart, hvor stort et journalistisk råderum TV 2 har haft i

forhold til at balancere udsendelsen. Når man samtidig tager i betragtning, hvilken dokumentation TV 2 var i besiddelse af, er det for [Klager] at se umuligt at finde et etisk forsvarligt journalistisk argument for at sammensætte udsendelsen på den måde, TV 2 valgte at gøre det.

Angående TV 2s præsentation af [Klager]s rolle og ansvar i forhold til [Person A]s situation vælger TV 2 i udsendelsen at fremstille [Klager] som ansvarlig for, hvad [Person A] mener sig udsat for af andre personer end hende. I udsendelsen konkluderes det således i speaken, at ”når hun kalder sig voldtægtsoffer, så bliver [Person A] til voldtægtsmand”, og TV 2s journalist [Journalisten] stiller følgende spørgsmål:

”[Journalisten]: [Klager], kan du forklare, hvorfor er det at øh, du føler, at du kan blive ved med at kalde [Person A] en gerningsmand og en voldtægtsmand, når han er blevet frikendt i retten?”

[Klager] har aldrig brugt udtrykket ”potentiel livsfare”, som [Person A] siger under dobbeltinterviewet, hvilket hun gjorde TV 2 bekendt i en mail efter interviewet.

Det fremgår ikke af [Person A]s udtalelser, hverken i udsendelsen eller i interviewoptagelserne, at han gør [Klager] ansvarlig for, at hans identitet som ”[Klager]s voldtægtsmand” er blevet kendt af flere i mediebranchen. Det fremgår tilmed af interviewoptagelserne, at [Person A] konkret bekræfter, at [Klager] aldrig har nævnt hans navn i forbindelse med sin omtale af voldtægten, ligesom det fremgår af interviewoptagelserne, at han bekræfter selv at have et ansvar for, at hans identitet er blevet kendt i branchen. [Person A] har tilmed udtalt følgende til mediet Kommunikationsforum den 6. juni 2018, hvori han gør klart, at det er andre end [Klager], han bebrejder for den angivelige hetz og blandt andet udtaler: ”... jeg er ked det på [Klager]s og mine vegne, at denne triste sag bliver til en social mediasag, som ingen kan være tjent med...”

Det er [Klager]s vurdering, at TV 2 havde en forudindtaget opfattelse af hende som den utroværdige part i striden. [Klager] har henvist til en række eksempler:

I udsendelsen fortæller [Person A], at han mener, at [Klager]s anmeldelse af ham er et forsøg på at dække over utroskab. Da TV 2s journalist [Journalisten] interviewede [Klager] i sit hjem bad han hende ikke færre end otte gange om at forholde sig til, hvorvidt der kunne have været tale om sidespring og ikke voldtægt. Man kunne mene, at et enkelt eller to spørgsmål om dette havde været nok. Når man læser udskriften af interviewet (eller hører lydoptagelsen) kan man få det indtryk, at [Journalisten] ganske enkelt ikke tror på [Klager]s svar eller forsøger at få en anden reaktion fra hende (på kamera), end den hun giver. [Klager] har henvist til et uddrag fra [Journalisten]s interview med hende.

Da TV 2s journalist [Journalisten] gennemførte dobbeltinterview med [Person A] og [Klager] valgte han at sætte interviewet i pause to gange, på tidspunkter hvor [Person A] virkede presset.

[Klager] har endvidere anført, at TV 2 i flere tilfælde valgte at redigere i dobbeltinterviewet med [Person A] og [Klager], således at seerne ikke præsenteres for den rette sammenhæng mellem udtalelser og reaktioner, men i stedet bliver præsenteret for et konstrueret hændelsesforløb, der i udsendelsen fejlagtigt fremstilles som det egentlige hændelsesforløb. I flere tilfælde skader denne redigering af virkeligheden [Klager]s troværdighed i forhold til [Person A]. [Klager] har henvist til en række eksempler fra udsendelsen sammenholdt med eksempler fra det oprindelige interview, som hun har transskriberet.

[Klager] har desuden anført, at TV 2 har udeladt væsentlige faktuelle informationer om den retssag, som er central for udsendelsen. TV 2 har således udeladt faktuelle oplysninger om efterforskning, bevisførelse, domsafsigelse og efterfølgende ankeindstilling og klage, som er afgørende for, at seerne får en ligelig gengivelse af begge parter synspunkter.

I udsendelsen omtales retssagen mod [Person A] 10 gange, og der er 13 omtaler af sagens efterforskning og bevismateriale. Retssagen er dermed et centralt emne for hele udsendelsen. TV 2 har alligevel undladt at fortælle seerne om domsafsigelsen og giver tilmed anledning til, at den almindelige og forudsætningsløse seer kan misledes til at få den opfattelse, at retssagen bygger på en falsk anmeldelse fra [Klager].

Rettens afgørelse var langt mere kompleks, end udsendelsen giver anledning til at tro. Den slår fast, at frikendelsen af [Person A] sker på baggrund af manglende beviser på, at [Person A] har handlet med forsæt. Intet i kendelsen sætter spørgsmålstegn ved [Klager]s anmeldelse, hendes vidneudsagn i retten eller de fysiske skader som fremgik af Rigshospitalets rapport. [Klager] har i den forbindelse henvist til Københavns Politis indstilling af 7. marts 2018 til Statsadvokaten om anke af byrettens dom.

Udsendelsen giver endvidere anledning til at give seerne den forkerte forståelse, at [Klager]s natkjole blev afvist som bevismateriale i retten, og at kjolens værdi som bevismateriale afhænger af, hvorvidt der er blod på den eller ej. I lange passager i udsendelsen bliver [Klager] bedt om at forklare, hvad kjolen beviser, selv om TV 2 udmærket ved, at hverken [Klager] eller andre kan besvare dette på en tilfredsstillende måde, eftersom kjolen netop ikke blev undersøgt af politiet.

Årsagen til, at kjolen ikke blev undersøgt, fremgår klart af et brev fra Københavns Politi, Juridisk Sektion 1, hvor politiet besvarer [Klager]s klage vedrørende efterforskningen af sagen. [Klager] har henvist til Københavns Politis svar af 2. maj 2018 på [Klager]s klage vedrørende efterforskningen af hendes voldtægtssag, hvoraf blandt andet følgende fremgår:

”Såvel efterforskningsafdelingen som anklagemyndigheden overvejede i forbindelse med efterforskningen og tiltalerejsningen, hvorvidt din natkjole og dine trusser skulle sendes til yderligere undersøgelse med henblik på at få belyst, om gerningsmandens sæd var på tøjet, som det fremgik af din rapportforklaring. Det blev imidlertid vurderet, at natkjolen ikke skulle sendes til nærmere undersøgelse, idet det ikke var bestridt af tiltalte, at han havde haft samleje med dig, og at han havde haft sædafgang ud over dig. Den tiltalte havde til rapportforklaringen oplyst, at han ikke

kunne erindre, om du havde haft natkjole på. På baggrund af den forklaring var det således ikke bestridt, at du havde haft natkjole på under samlejet, ligesom det på det tidspunkt ikke var bestridt, at tiltalte havde fået sædafgang ud over dig og eventuelt natkjolen.

Under retssagen kom det imidlertid frem, at du – ifølge tiltalte – var nøgen under samlejet, og at han havde fået sædafgang ud over din mave og på sengen. Du fastholdt imidlertid, at tiltalte havde haft sædafgang ud over din natkjole. Københavns Politi anførte på den baggrund i ankeindstillingen til statsadvokaten, at natkjolen burde undersøges for tiltaltes sæd, såfremt statsadvokaten besluttede at anke dommen.”

[Klager]s budskab, som fremgår af interviewoptagelserne, var netop, at en undersøgelse af kjolen kunne have haft betydning for rettens vurdering af [Person A]s og hendes egen forklaring i retten, samt at en undersøgelse kunne have haft endnu større betydning, såfremt der havde været et lovkrav om samtykke.

[Klager] har oplyst, at [Person A] i retssalen imidlertid sagde noget andet: nemlig at [Klager] var helt nøgen. [Klager] har oplyst, at hun og politianklageren er af den opfattelse, at en undersøgelse af kjolen kunne have dokumenteret, eller i hvert fald indikeret meget klart, at hun havde natkjolen på, da [Person A] havde sædafgang, og at hans forklaring dermed var usand. Dette fremgik af dobbeltinterviewet med [Person A] og [Klager], men TV 2 valgte ikke at bringe disse optagelser eller referere til disse fakta. Dermed skabte TV 2 en betydelig ubalance i seernes forståelse af et centralt punkt i både retssagen og politiets ankeanmodning.

TV 2 har endvidere fremstillet [Person B] som en, der har ”valgt side” og ganske ansvarsfrit eller ansvarsløst lufter sine holdninger om [Person A]s skyld i en kronik for at støtte sin veninde. Fakta er imidlertid, at [Person B] var vidne i retssagen og blev afhørt under strafansvar, hvor han gav udtryk for de samme observationer, som fremgår af hans artikel. Når TV 2 undlader at oplyse seerne om, at [Person B]s observationer og vurderinger rent faktisk er blevet prøvet i retten, giver TV 2 ikke seerne en reel information i forhold til at vurdere troværdigheden i [Person B]s udsagn, hvilket bidrager til at underminere troværdigheden i [Klager]s anmeldelse og retssagen mod [Person A].

TV 2 undlod også at oplyse seerne om, at [Klager] og hendes advokat har indklaget Statsadvokatens afgørelse om at afvise ankesagen samt at afvisningen ikke blev begrundet med henvisning til hendes troværdighed. [Klager] har henvist til en mailkorrespondance mellem [Klager] og vicesstatsadvokat [Vicesstatsadvokaten] i perioden fra den 28. maj 2018 til den 7. juni 2018.

[Klager] har endvidere henvist til en række eksempler, hvor TV 2 har undladt at gøre seerne opmærksom på flere centrale faktuelle oplysninger, hvilket uberettiget skader troværdigheden i [Klager]s udsagn:

Eksempel A:

TV 2s journalist [Journalisten] bad [Klager] om at svare på, hvorfor hun ikke bare skrider, hvis hun mener at være blevet voldtaget. Dette spørgsmål kunne indikere over for seerne, at der er grund til at betvivle hendes forklaring. Det svar, [Klager] selv giver under interviewet, bliver tilmed udeladt i udsendelsen, således at insinuationen om, at [Klager] muligvis har løjet, får lov at stå uimodsagt. Fakta er imidlertid, at det er velkendt fænomen, at voldtægts ofre reagerer rationelt og uforståeligt.

Således skriver Det Kriminalpræventive Råd på sin hjemmeside:

”Man kan fx. virke ligeglad eller opføre sig fjollet og fnise - selvom man lige har oplevet noget så voldsomt som en voldtægt.”

Center for Voldtægts ofre ved Aarhus Universitetshospital henviser tillige til en artikel om emnet, hvori man blandt andet kan læse følgende:

”Når vi har forstået disse kernefakta om forsvarssystemet, så bliver vi ikke overraskede, når en intelligent kvinde fortæller, at det aldrig forekom hende muligt at råbe på hjælp fra sin roomie, da hun blev voldtaget. Vi vil være klar over, at hendes præfrontale cortex var svækket.

[...]

Vi vil heller ikke dømme en kvinde, som mens hun bliver holdt fast på en seng i en tilstand af skræk og forvirring, benytter sig af venlige formuleringer, som hun har haft til vane at benytte for at afvise uønskede tilnærmelser fra mænd, der ikke var ude på at voldtage hende. Når hun husker, at hun igen og igen sagde ”Min kæreste finder ud af det her” – indtil hun gav op at kæmpe imod – vil vi ikke undre os over kontrasten mellem det hun sagde, og hvor chokeret og bange hun var. Vi vil ikke antage – ud fra hendes venlige formuleringer – at hun faktisk havde blandede følelser over for det, der skete, og først senere fortalte, at det var en voldtægt, fordi hun var bange for, at hendes kæreste ville finde ud af, hvad der var sket.”

[Klager] finder i lyset af ovenstående, at man kan undre sig over, hvorfor TV 2s journalist [Journalisten] overhovedet finder det relevant – eller for den sags skyld betimeligt – at bede [Klager] forsvare og forklare en reaktion, som ifølge fagkundskaben er helt normal.

Eksempel B:

I udsendelsen bliver seerne fortalt, at [Klager] ingen skader havde på kønsorganerne. Logikken er her den samme som i eksemplet oven for, nemlig at det giver anledning til at betvivle, hvorvidt [Klager] taler sandt om voldtægten. I speaken fortælles det, at: ”... lægerne fandt ingen skader i underlivet...” Desuden hører seerne [Person A] sige: ”... der står netop, at der ikke var hverken skader...” Seerne hører også TV 2s journalist [Journalisten] sige følgende under interviewet: ”For det er jo rigtig nok, du havde ingen læsioner.” Ligesom i eksemplet ovenfor ser TV 2 her bort fra væsentlige faktuelle forhold. Der konstateres således kun sjældent skader på kønsorganerne ved voldtægt. Ifølge Det Kriminalpræventive Råd er dette kun tilfældet i 18 % af alle tilfælde af voldtægt. TV 2 vælger således igen at så tvivl om [Klager]s troværdighed ud fra en antagelse, der strider imod anerkendte fakta.

I udsendelsen lader TV 2 desuden seerne forstå, at der i det hele taget ikke er tegn på, at [Klager] har været udsat for noget, der kan karakteriseres som vold, idet speakeren fortæller: ”Undersøgelsen siger, at [Klager] virkede rystet og påvirket af hændelsen. Lægerne fandt ingen skader i underlivet, men der blev fundet underhudsblødninger på venstre bryst.” TV 2 undlader her at oplyse seerne om, at betegnelsen ”vold” netop blev benyttet i en retsmedicinsk udtalelse. Dette fremgår af en tidligere udsendelse på TV 2 ”*Hvor er politiet?*” fra den 22. august 2019, der fortæller således om sagen:

”I en retsmedicinsk udtalelse står der ”ved den objektive undersøgelse fandtes undersøgte rystet og grædende og klagede over smerter i sit underliv og i venstre bryst. Af tegn på vold fremgik at der blev fundet underhudsblødninger på venstre bryst.”

Eksempel C:

I udsendelsen fortælles seerne, at politiet først kontakter [Person A] længe efter hændelsen, hvilket kan mislede seerne til at tro, at [Klager] indgav sin politianmeldelse meget sent, hvilket som i eksemplerne oven for kunne indikere, at der er grund til at betvivle [Klager]s troværdighed omkring anmeldelsen – ud fra den logik, at hvis hun først længe efter anmeldte hændelsen, så kunne det skyldes, at hun havde været igennem en længere tankeproces omkring det. I udsendelsen beskrives forløbet således:

”*Speak*: Halvandet døgn senere tager [Klager] sammen med en veninde ind på Center for Seksuelle Overgreb.

[*Klager*]: Så tager vi ind på Rigshospitalet, og så krakelerer det hele. Altså og så, altså hun spørger jo direkte. Og jeg fortæller alt, hvad der er sket.

Speak: Undersøgelsen siger, at [Klager] virkede rystet og påvirket af hændelsen. Lægerne fandt ingen skader i underlivet, men der blev fundet underhudsblødninger på venstre bryst.

[*Person A*]: Der går ret lang tid før jeg bliver ringet op af en politibetjent, der hedder [Politibetjenten], og siger til mig, øh prøv og [Person A] sæt dig lige ned. Der er en der hedder [Klager], der har anmeldt dig for voldtægt.”

Dette forløb er ikke korrekt beskrevet. [Klager] var på Rigshospitalet allerede dagen efter hændelsen, og dagen derefter kontaktede hun politiet for at anmelde voldtægten, men her blev hun afvist på grund af travlhed hos politiet, hvorfor hun først kunne indgive anmeldelsen tre dage efter hændelsen. At [Person A] først længe derefter kontaktes af politiet er dermed ikke [Klager]s ansvar og heller ikke et udtryk for, at anmeldelsen blev indgivet sent. Dette er i øvrigt tidligere beskrevet af TV 2 selv i programmet ”*Hvor er politiet?*”, udsendt den 22. august 2019. Her fortælles følgende:

”I februar 2018, seks måneder efter politianmeldelsen, kommer sagen for retten. Her ændrer manden forklaring. I første omgang havde han sagt til politiet at han ikke kunne huske om [Klager] havde natkjole på. I retten siger han at hun var nøgen. [Klager] fastholder at det var tvang og at hun havde trusser og natkjole på.
[...]

Dagen efter ringer hun til politiet for at anmelde voldtægten og får at vide, at de ikke har tid til at tage imod anmeldelse fordi de havde skyderier i gaderne."

Eksempel D:

En stor del af udsendelsen fokuserer på den natkjole, [Klager] havde på under hændelsen, og som ikke blev undersøgt af politiet og derfor heller ikke inddraget som bevismateriale i byretten. Denne kjole har [Klager] brugt som et symbol på mangelfuld efterforskning i sin sag og i voldtægtssager generelt. At det var en fejl, at politiet ikke undersøgte kjolen, var da også politianklagerens holdning og en af del af politiets argument for at ville anke sagen, men det siger sig selv, at kjolen ikke har haft nogen som helst indflydelse på, at politiet valgte at tiltale [Person A] for voldtægt, eftersom den aldrig blev inddraget i sagen.

Alligevel fokuserer TV 2 på kjolen som en væsentlig faktor for [Klager]s troværdighed. Under interviewet udvikler der sig en situation, hvor [Klager] bliver bedt om at argumentere for kjolens værdi som bevismateriale, og hun bliver bedt om at redegøre for, hvordan der skulle være kommet blodpletter på kjolen.

Udsendelsen giver det indtryk, at [Klager] mener, at kjolens bevismæssige værdi ligger i at kunne dokumentere voldsom adfærd fra [Person A]s side. Det er ikke tilfældet, og [Klager]s holdning til kjolens bevismæssige værdi fremgår tydeligt af optagelserne af [Journalisten]s interview af [Klager] i hendes hjem. Det samme forklarer [Klager] i dobbeltinterviewet med [Person A].

I en tidligere udsendelse på TV 2 "*Hvor er politiet?*" fra den 22. august 2019 oplyses det i øvrigt, at politiets anklager er af den samme opfattelse:

"I sagens dokumenter kan vi se at politiets egen anklager mener at natkjolen bør undersøges, fordi den kan underbygge [Klager]s forklaring om at hun ikke var nøgen."

Årsagen til, at kjolen ikke blev undersøgt og indgik som bevismateriale, bliver desuden slået fast i politiets svar på [Klager]s klage over efterforskningen. [Klager] har henvist til Københavns Politis svar af 2. maj 2018 på [Klager]s klage vedrørende efterforskningen af hendes voldtægtssag.

Eksempel E:

I udsendelsen fortælles om forfatteren [Person B], at han "vælger side" til fordel for [Klager] og skriver en kronik. Seerne kunne her få det indtryk, at [Person B] helt ansvarsløst og ansvarsfrit har skrevet en offentlig kronik om en sag, han ikke har synderlig kendskab til. TV 2 undlader nemlig at gøre seerne opmærksom på, at [Person B] blev indkaldt som vidne i retssagen og her har givet udtryk sine observationer under strafansvar. I artiklen skriver [Person B] blandt andet:

"Han har blandt andet – i retten – fortalt, at hele denne sag i virkeligheden udspringer af, at en anden af hendes veninder har et udestående med ham.

Logikken skulle med andre ord altså være, at andre, der har set sig sure på ham, skulle bruge hende som et instrument til at anmelde ham uretmæssigt for en voldtægt? At andre – kynisk – ville presse hende ud i denne rå kamp, hvor der ingen gidsler tages, bare for at få skovlen under ham.

Det giver ingen mening. Og det passer ikke. Det ved både [Person E] og jeg, for vi var sammen med hende få timer efter hændelsen. Vi hørte hendes forklaring, så hendes tilstand og så de mærker, der var blevet efterladt på hendes krop.”

Det fremgår af de presseetiske retningslinjer, at medierne skal bringe korrekt information og have særlig opmærksomhed omkring kildekritik og krænkende oplysninger samt tydeliggøre, hvad der kommentarer og fakta. [Klager] har gjort gældende, at TV 2 har brudt de presseetiske retningslinjer, for så vidt angår afsnit A, punkterne 1, 2, 3, 4 og 5.

Det fremgår endvidere af de presseetiske retningslinjer, at journalisten i forhold til retssager blandt andet bør tilstræbe ”en kvalitativ ligelig gengivelse af parternes – i straffesager anklagemyndighedens og forsvarets – synspunkter”. [Klager] har gjort gældende, at TV 2 har brudt de presseetiske retningslinjer for så vidt angår punkt C.1, C.2, og C.3.

Genmæle

[Klager] har anmodet om, at TV 2 bringer en ”berigtigelse”. [Klager]s forslag til tekst er følgende:

”TV 2 bragte den 18. juni 2020 en udsendelse med titlen ”Gerningsmand eller offer?” Udsendelsen omhandlede en retssag fra februar 2018 om voldtægt, hvor den tiltalte blev frikendt, og hvor den anden part efterfølgende har fastholdt, at der var tale om voldtægt og har kæmpet for genoptagelse af sin sag, sideløbende med at have deltaget i en offentlig debat for bedre efterforsknings- og lovmæssige vilkår for voldtægtsofre.

Udsendelsen kunne give det indtryk, at kvinden har afsløret identiteten på den tiltalte i en bredere kreds. Det er der imidlertid ikke belæg for at tro, hvilket den tiltalte da også selv har tilkendegivet under interviews med TV 2. Desuden var retssagen åben for offentligheden.

Udsendelsen kunne give det indtryk, at kvindens anmeldelse blot var et dække for utroskab.

Desuden kunne udsendelsen give indtryk af, at manglende skader i kvindens underliv og det faktum, at kvinden blev i mandens lejlighed efter overgrebet, var indikatorer på, at voldtægten ikke havde fundet sted. Domstolene har dog på intet tidspunkt givet udtryk for, at kvinden har afgivet falske forklaringer til politiet eller retten, ligesom hun ikke på noget tidspunkt er blevet anmeldt for dette. Desuden viser statistikken, at hovedparten, 69%, af alle voldtægtsofre rent faktisk ikke påføres fysiske skader, samt at det er velkendt, at voldtægtsofre kan handle irrationelt, fx. ved at blive hos voldtægtsmanden efter overgrebet.

Udsendelsen fremstillede desuden kvinden i et uberettiget utroværdigt lys ved at redigere i interviewoptagelserne, således at flere af hendes og modpartens udtalelser i interviewet ikke blev bragt i deres rette sammenhæng i udsendelsen.

Endelig har TV 2 undladt at efterkomme kvindens ønske om at annullere brugen af TV 2's optagelser med hende, hvilket hun bad om flere gange med henvisning til mistet tillid til redaktionen og heraf følgende psykisk belastning.”

2.2 TV 2s synspunkter

Tilbagekaldelse af samtykke til medvirken

TV 2 har oplyst, at [Klager] den 14. november 2019 kontaktede journalist [Journalisten] i forlængelse af Station 2 udsendelsen ”*Sex eller voldtægt?*” udsendt på TV 2 den 14. november 2019. Samme aften skrev [Klager] følgende til [Journalisten]:

”Hej [Journalisten]. Jeg har set station 2 om voldtægt, og jeg vil rose jer for et godt program. Der er elementer i sagen, som går igen i min voldtægtssag, så personligt var det også tankevækkende. Det ser ud til at politiet har gjort et godt stykke arbejde i sagen, og det er det, som får betydning. Jeg havde desværre ikke den samme oplevelse, og det fik også betydning. Og det er rigtig svært at forlige sig med. Men jeg vil altså bare rose jer for at sætte fokus på, hvad der har betydning i disse sager. Mange hilsener [Klager]”

Den næste kontakt mellem [Klager] og TV 2 er den 1. maj 2020, hvor [Journalisten] ringede til [Klager] og fortalte, at [Person A] havde indvilliget i at stille sig frem og fortælle sin historie. TV 2 ville også gerne have [Klager] til at fortælle sin side af historien, hvilket hun samme dag indvilligede i. Det er korrekt, at [Journalisten] fortalte [Klager], at hvis hun ikke havde lyst til at medvirke, kunne TV 2 godt lave udsendelsen alligevel. TV 2 er dog uenig i, at [Klager] blev presset til at medvirke i udsendelsen. Den umiddelbare efterfølgende korrespondance mellem [Klager] og TV 2 tyder da heller ikke herpå. TV 2 har henvist til en mailkorrespondance mellem [Klager] og TV 2 i perioden fra den 2. maj 2020 til den 3. maj 2020.

[Klager] meddelte den 13. maj 2020, at hun ønskede at trække sit samtykke til medvirken tilbage. På dette tidspunkt havde TV 2 lavet et interview med [Klager] alene, konfrontationsinterviewet med [Klager] og [Person A], samt reportageoptagelser med [Klager]; sammenlagt tre fulde optagedage.

Det er TV 2s opfattelse, hvilket hviler på praksis og aftaleretlige principper, at giver en person samtykke til interviewoptagelser, så indebærer samtykket også et samtykke til offentliggørelse af optagelserne, og samtykket kan ikke tilbagekaldes med mindre, der forekommer væsentligt ændrede forudsætninger. Da omstændighederne vedrørende udsendelsen ikke ændrede sig undervejs, var der intet grundlag for at tilbagetrække samtykket. TV 2 har således fastholdt, at det var berettiget, at TV 2 undlod at efterkomme [Klager]s ønske om at tilbagekalde sit samtykke.

[Klager] blev grundigt – mundtligt og skriftligt – vejledt om udsendelsens indhold, vinkel og formål, og hun accepterede at deltage på de forelagte vilkår. Det var i øvrigt [Klager]s eget ønske, at [Journalisten] skulle lave et konfrontationsinterview med hende og [Person A]. Det var faktisk en betingelse for [Klager]s medvirken, som TV 2 accepterede. [Klager] er en særdeles medievant person, og det er TV 2s opfattelse, at hun – om nogen – var bevidst om konsekvenserne af at medvirke i TV.

TV 2 har fastholdt, at omstændighederne omkring udsendelsens indhold og præmis ikke ændrede sig undervejs i forløbet – heller ikke efter [Klager]s samtale med tilrettelægger [Tilrettelægger B], hvilket er den samtale, som [Klager] oplever som tillidsbrud. Præmissen var hele tiden ”at skildre [Person A] og [Klager]s modsatrettede kamp for retfærdighed.”

Der er således intet grundlag for tilbagetrækning af samtykke til optagelserne.

TV 2 har påpeget, at bevisbyrden for, at der foreligger ændrede omstændigheder påhviler [Klager], og den har hun ikke løftet.

I brevet af 9. oktober 2020 skrev TV 2, at redaktionen vurderede, at [Klager] ikke var sårbar. Det præciseres, at dette skal forstås i relation til muligheden for at tilbagetrække samtykke. [Klager] kan ligesom [Person A] og i øvrigt mange af TV 2s øvrige kilder opfattes som sårbar, men det har ingen betydning for hendes mulighed for at træde tilbage fra aftalen. Det bemærkes i øvrigt, at det ikke er usædvanligt, at TV 2 tilbyder kilder psykologhjælp, som TV 2 gjorde det til såvel [Klager] som [Person A].

Redigering

TV 2 har anført, at redigeringen af de foretagne interviews med [Klager] og [Person A], som TV 2 har lavet til udsendelsen, ligger klart inden for TV 2s redigeringsfrihed.

TV 2 har gjort alt for at skabe et afbalanceret program, hvilket [Klager] da også selv gav udtryk for, at hun synes, det var. TV 2 har henvist til et Facebook-opslag delt af [Klager] den 14. juni 2020:

”TV2 dokumentaren ”Gerningsmand eller offer” sendes på torsdag den 18. juni klokken 20.50.

Jeg har været til gennemsyn i denne uge. Jeg havde nogle kommentarer, som jeg har givet videre til TV2, og som jeg selvfølgelig vil følge op på, men overordnet kan jeg konstatere, at programmet objektivt set er endt med at være balanceret.

Det virker på mig som om, at nogen trods alt har lyttet til min kritik. det vil jeg gerne anerkende, selvom jeg allerhelst havde ønsket mig, at man havde respekteret, at jeg ikke længere ønskede at medvirke i programmet.

Det har været en hård proces, som har haft store menneskelige konsekvenser for mig, da hele ideen med TV2 vil give manden, jeg anmeldte for voldtægt, en offentlig platform, selvfølgelig har været meget voldsom for mig. Derudover har de oplevelser

jeg har haft i processen samt TV2's beslutning om at fastholde at ville bruge min medvirken mod min vilje, forstærket dette.

Mit ønske om at trække samtykket tilbage handlede aldrig om at forhindre ham i at tale. Programmet behandler et væsentligt emne, og Jeg vil til enhver tid forsvare det enkelte menneskes ytringsret og ytringsfrihed – uanset hvem og hvad man er, så længe man overholder loven, men jeg synes også, at jeg selv burde forvente at få respekteret mit nej, når jeg ikke længere er tryk og har mistet tilliden til de, som behandler min fortælling.

Min tillid er skrøbelig, fordi jeg har oplevet at få den brudt og miste kontrollen på en meget voldsom måde. Hele min fortælling handler om tillidsbrud. Først fra en nær relation og siden fra systemet og mit samfund.

Jeg anerkender vigtigheden af, at man journalistisk også skal kunne forholde sig kritisk og objektivt til én som mig. Jeg vil meget gerne svare på kritiske spørgsmål, og jeg ser jo allerhelst, at journalisterne gider at grave kritisk løs i min sag, men jeg selv bidrager med en meget personlig, sårbar og barsk fortælling, så jeg har brug for en vis grad af tryk i processen, for at kunne komme gennem det som et helt menneske. Jeg håber at det vil vække nogle faglige refleksioner på TV2.

Selve programmet er tankevækkende på rigtig mange måder, og jeg håber derfor at det trods alt først og fremmest vil tilføre liv til debatten om, hvorfor voldtægtssager bør behandles med størst mulig umage i systemet og ikke mindst, hvorfor vi har brug for en ny lov.

Det er jeg faktisk slet ikke i tvivl om, at det vil.”

TV 2 er uforstående over for, at [Klager] mener, at udsendelsen efterlader et indtryk af, at hendes anmeldelse blot var et dække for utroskab. I udsendelsen udtaler [Person A] følgende:

”[Person A]: Og der var hun jo meget sådan, hvad skal jeg sige til min mand, når jeg kommer hjem. Da siger jeg til hende, det må du selv afgøre.”

Det er en enkelt oplysning, som [Person A] kommer med i udsendelsen og ikke ”udsendelsen, der efterlader et indtryk af”.

TV 2 er også uforstående over for, at udsendelsen skulle give indtryk af, at manglende skader i [Klager]s underliv og det faktum, at hun blev i [Person A]s lejlighed efter overgrebet, var indikationer på, at voldtægten ikke havde fundet sted.

Det er en helt sædvanlig journalistisk metode at stille kritiske spørgsmål i interviews. Det gør [Journalisten] til såvel [Klager] som til [Person A]. Spørgsmål vedrørende manglende skader og det faktum, at [Klager] blev i [Person A]s lejlighed, hører under denne kategori og er berettiget.

TV 2 er endelig uforstående over for, at [Klager] følte sig fremstillet i et utroværdigt lys.

TV 2 har endvidere ikke fundet grund til at vedlægge en erklæring fra TV 2s egen journalist. [Klager] har frivilligt accepteret at deltage i udsendelsen på et fuldt oplyst grundlag.

[Klager] har i sit svar til Pressenævnet citeret dele af en mailkorrespondance mellem TV 2s journalist [Journalisten] og to kilder [Person B] og [Person D] vedrørende præmissen for udsendelsen *"Gerningsmand eller offer?"*. Begge kilder er nære venner af [Klager] og har offentligt udtrykt deres støtte til [Klager] i sagen mellem hende og [Person A]. TV 2 ønskede at lave interviews med de to kilder til udsendelsen, men efter korrespondancen mellem parterne og nærmere overvejelser, takkede de begge nej.

[Klager]s citater gengivet i svaret til Pressenævnet er taget ud af sammenhæng. TV 2 har henvist til mail af 19. maj 2020 fra journalist [Journalisten] til [Person D], samt mail af 19. maj 2020 til [Person B], hvor citaterne kan ses i den rette sammenhæng.

Af TV 2s mail af 19. maj 2020 til [Person D] fremgår følgende:

"Kære [Person D]

Tak for snakken på tlf. Jeg er glad for at høre, at du er positiv for at medvirke i programmet.

Det drejer sig som sagt om et dokumentarprogram, som jeg producerer sammen med et par kolleger på TV2.

Programmets ide er at fortælle historien om en voldtægtssag, der har fået stor betydning for såvel de implicerede som for debatten om voldtægt.

Det drejer sig som sagen fra 17-18 august 2017, hvor [Klager] anmelder [Person A] for voldtægt begået i forbindelse med, at hun overnatter i hans lejlighed.

I programmet udlægger vi sagens indhold. Dvs de faktuelle omstændigheder vedrørende gerningsnatten fortalt af hhv [Klager] og [Person A].

Herefter fortæller vi om retssagen – dvs det afgørende materiale og forklaringer, der blev fremlagt i retten samt udfaldet af retssagen, altså frifindelsen af [Person A].

Vi fortæller, at her kunne sagen slutte. Men det gør den ikke.

Tværtimod bliver rettens afgørelse startskud til en debat, der har udspillet sig på både sociale medier og i stor set alle etablerede medier.

Her nævner vi blandt andet nogle af de indlæg, du har skrevet, hvor du efter sagens afgørelse beskriver [Person A] som en overgrebsmand, der har begået en fuldbyrdet voldtægt.

Op til Folkemødet 2018 skriver du, at gerningsmanden lyver så stærkt som en hest kan rende, og at du vil fortælle alle du kender, som står i panel med [Person A], at han er sigtet, tiltalt og frikendt for voldtægt. Og i august sidste år skriver du, at for to år siden blev [Klager] voldtaget.

Du skriver om rettens afgørelse, at det ikke var muligt at bevise, at [Klager] blev udsat for forsætlig vold. Og at det deraf kan udledes, at hun blev udsat for vold, blot at det ikke var med vilje.

Den type formuleringer er [Person A] utilfreds med. Han føler sig hængt ud som voldtægtsmand på trods af rettens frikendelse.

(For selvom du og andre ikke nævner hans navn, føler han sig reelt identificeret, idet mange i hans netværk og i kommunikations- og journalistbranchen kender til hans rolle i sagen).

Det handler altså om det helt overordnede princip ved at beskrive en forbrydelse efter retten har frifundet den tiltalte.

[Person A] vil derfor gerne møde dig for at bede dig om at stoppe den type skrivelser. Han vil renses for mistanke. Det er [Person A]s formål med at stå frem med navn og ansigt. Og det vil vi gerne vise i dette dokumentarprogram.

På samme måde vil vi i programmet beskrive [Klager]s kamp efter retssagen. Den handler om retten til at blive anerkendt som voldtægtsoffer, kritik af retssystemet og kravet om en samtykkelovgivning (som hun mener kunne have haft betydning i en sag om som hendes).

I den forbindelse viser vi [Klager], der møder politikere og deltager i demonstration foran Christiansborg. Vi viser også en del arkivmateriale fra interviews mm.

Jeg vil derfor også gerne spørge dig om, hvad der får dig til at tage [Klager]s parti i denne sag, altså hvad det er, der har overbevist dig om, at hun har været udsat for en voldtægt.

Jeg har forståelse for, at det er en følsom sag, som har haft store konsekvenser. Ikke kun for de direkte implicerede. Men også for en række personer tæt på dem.

Vi gør os umage med at dække sagen fair og afbalanceret. Det er vigtigt at slå fast, at det primære fokus ikke er en minutios gennemgang af politiets efterforskning og retssagen.

Det indgår selvfølgelig, men fokus er på den efterfølgende debat og konsekvenserne deraf.

For mig at se er der tale om en dilemmafyldt problemstilling, som er svært at dække uden at lade modparten komme til orde.

Derfor vil jeg gerne give [Person A] mulighed for at møde dig i en samtale på kamera, hvor jeg medvirker til at sikre, at begge parter kommer til orde og kan stille opfølgende spørgsmål.

Jeg ser frem til at høre fra dig.

MVH

[Journalisten]”

Af TV 2s mail af 19. maj 2020 til [Person B] fremgår følgende:

”Hej [Person B]

Jeg er meget glad for at du vil genoverveje.

Jeg synes, det på alle måder giver mening i dette program – både når det gælder din støtte til [Klager]s sag. Og dit modsvar til [Person A]s kritik af dit vidnesbyrd.

Du vil gerne vide mere præcist, hvilke emner vi kommer nærmere ind på ifm [Person A]s kritik.

Det vil jeg gøre, hvad jeg kan for at afklare.

Overordnet er [Person A] utilfreds med, at du vælger side i forhold til [Klager]s fortælling, og at du fastslår, at der er tale om en voldtægt, selvom han er frikendt af retten.

(For selvom du og andre ikke nævner hans navn, føler han sig reelt identificeret, idet mange i hans netværk og i kommunikations- og journalistbranchen kender til hans rolle i sagen).

Derudover har [Person A] især tre kritikpunkter i forhold til vidnesbyrd.

1. Dit udsagn om, at du ved, at [Klager] sagde nej og sagde fra, da [Person A] begyndte sit overgreb.
2. Dit udsagn om, at hun havde fysiske mén efter overgrebet. Og at der var åbenlyse tekniske beviser i sagen.
3. Dit udsagn om, at det er forkert, når [Person A] kalder det ”en pure frifindelse”. Fordi retten rent faktisk anerkender, at hun har været udsat for et overgreb – blot kan det ikke bevises uden for enhver rimelig tvivl, at det er forsætlig vold – altså at [Person A] har vidst, hvad han gjorde.

Som du ved beskæftiger vi os i dette program med retssagens efterspil.

Vi beskriver [Person A]s kamp for at blive rensset for mistanke.

Og vi beskriver [Klager]s kamp for at blive anerkendt som voldtægtsoffer og hendes deraf afledte kamp for en ny voldtægtslovgivning.

Derfor er det fortsat relevant, at jeg spørger ind til forløbet den 18. aug 2017. Altså det forløb, som fik dig til at vælge side i konflikten.

Jeg vil gøre høre med dine ord, hvordan du ser på denne sag, og hvorfor du er så overbevist om, at der har fundet en voldtægt sted.

Det er svært at bruge lange skriftlige passager i et program, der ligesom andre dokumentarprogrammer bygger på det talte ord og den virkelighed, der udspiller sig foran kameraets linje.

Der er altså tale om to forespørgsler her.

Dels vil jeg gerne lave et regulært interview om ovenstående.

Dels vil jeg gerne give [Person A] mulighed for at møde dig i en samtale på kamera, hvor jeg medvirker til at sikre, at begge parter kommer til orde og kan stille opfølgende spørgsmål.

Jeg ser frem til at høre fra dig

MVH

[Journalisten]”

Genmæle

Mediet ses ikke at have kommenteret klagepunktet.

3 Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget:

Jens Kruse Mikkelsen, Anja Lundberg Andersen, Lene Sarup og Marlene Borst Hansen.

Kompetence

Pressenævnet bemærker, at det følger af medieansvarslovens § 34, at ”massemediernes indhold og handlemåde” skal være i overensstemmelse med god presseskik. Det er således mediet og ikke den enkelte journalist, som er part i Pressenævnets sag, ligesom det er redaktøren, der eventuelt pålægges at offentliggøre en kendelse fra Pressenævnet efter medieansvarslovens § 49.

Det bemærkes endvidere, at nævnet ikke har mulighed for at tage stilling til spørgsmålet om genmæle, da [Klager] ikke har fremsendt et konkret forslag til TV 2, som mediet har afvist af bringe.

God presseskik

Tilbagekaldelse af samtykke til medvirken

[Klager] har klaget over, at TV 2 afviste at imødekomme hende, da hun flere gange under produktionsforløbet ønskede at udtræde af udsendelsen. Dette på trods af, at [Klager] gjorde det klart, at hun var psykisk meget sårbar.

[Klager] har endvidere anført, at hun blev presset til at sige ja til at medvirke i første omgang, samt at TV 2 i sin kommunikation med hende har ageret manipulerende. [Klager] har blandt andet henvist til, at TV 2 over for hende oplyste, at såfremt hun ikke ville lade sig interviewe, ville TV 2 udvælge nogle citater fra hendes opslag på Facebook og andre steder og lade dem indgå i udsendelsen i stedet.

Det følger af medieansvarslovens § 34, at ”massemediernes indhold og handlemåde” skal være i overensstemmelse med god presseskik.

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at ofre for forbrydelser eller ulykker skal vises det størst mulige hensyn. Det samme gælder vidner og pårørende til de implicerede. Ved indsamling og formidling af billedmateriale, herunder amatør billeder, skal der vises hensynsfuldhed og takt. Ved indsamling eller offentliggørelse af information bør andres tillid, følelser, uvidenhed, manglende erfaring eller svigtende herredømme ikke udnyttes, jf. punkt B.3 og B.6.

Det er Pressenævnets opfattelse, at et gyldigt samtykke som minimum skal være frivilligt, specifikt og informeret. Det vil sige, at personen ikke må have afgivet sit samtykke under tvang eller pres, ligesom vedkommende skal være vidende om, at der samtykkes til offentliggørelse og være klar over, hvad udsendelsen omhandler. Der er ingen formkrav til samtykke, eksempelvis skriftlighed. Samtykket kan gives såvel skriftligt som stiltiende.

På baggrund af sagens oplysninger lægger Pressenævnet til grund, at [Person A] den 26. februar 2018 blev frifundet for tiltalen om at have begået voldtægt af [Klager]. Nævnet lægger endvidere til grund, at TV 2s journalist den 1. maj 2020 kontaktede [Klager] telefonisk med anmodning om et interview om sagen og deltagelse i udsendelsen, hvilket [Klager] samme dag accepterede.

Nævnet lægger videre til grund, at TV 2 den 3. maj 2020 via mail oplyste om vinklen og præmissen for den påklagede udsendelse, herunder at udsendelsen ville fokusere på debatten og de deraf følgende konsekvenser efter byrettens afgørelse i retssagen. Efter anmodning fra [Klager] oplyste TV 2 også i den videre mailkorrespondance nærmere herom. Det fremgår heraf blandt andet, at udsendelsens vinkel er at fortælle om voldtægtssagen og det efterspil, den har fået, herunder hvad uenigheden består i, retssagens udkomme, debatten, der fulgte efter og resultaterne deraf.

TV 2 foretog herefter den 4. maj 2020 og den 13. maj 2020 interviewoptagelser af [Klager]. Den 13. maj 2020 meddelte [Klager] over for TV 2, at hun ønskede at trække sit samtykke til medvirken tilbage, hvilket TV 2 ikke imødekom. [Klager] deltog den 11. juni 2020 i et genemsyn af optagelserne, hvor hun kom med indsigelser.

Pressenævnet finder ikke grundlag for at kritisere TV 2 for ikke at efterkomme [Klager]s ønske om at tilbagekalde sit samtykke til medvirken i udsendelsen. Nævnet har lagt vægt på, at TV 2 i tilstrækkeligt omfang gjorde [Klager] opmærksom på, hvad udsendelsen ville omhandle, herunder udsendelsens vinkel, og at udsendelsens indhold stemmer overens med, hvad der var stillet [Klager] i udsigt. Således ændrede præmissen for udsendelsen sig efter nævnets opfattelse ikke undervejs, og de offentliggjorte optagelser afviger ikke fra den oplyste vinkel.

Sådan som sagen foreligger oplyst, finder nævnet det ikke dokumenteret, at [Klager] ud fra det aftalte havde ret til at tilbagekalde sit samtykke til medvirken, eller at hun ikke kunne overskue konsekvenserne af at deltage i TV 2s optagelser.

Nævnet finder ikke grundlag for at fastslå, at TV 2 har fremtvunget hendes deltagelse i udsendelsen ved at have ageret manipulerende eller på anden måde presset hende til at deltage. Det forhold, at TV 2 forud for [Klager]s deltagelse i interviewoptagelserne til udsendelsen oplyste, at TV 2 ved hendes manglende deltagelse ville anvende offentligt tilgængelige citater af hende, kan ikke føre til en anden vurdering.

Redigering

[Klager] har klaget over, at TV 2 har sammensat/redigeret den påklagede udsendelse på en måde, der sætter hende i et unødigt og uretmæssigt utroværdigt lys. TV 2s udvælgelse af interviewoptagelser forekommer ikke objektive, ligesom væsentlige fakta er udeladt.

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at det er mediernes opgave at bringe korrekt og hurtig information. Så langt det er muligt, bør det kontrolleres, om de oplysninger, der gives eller gengives, er korrekte, jf. punkt A.1.

Pressenævnet bemærker generelt, at redaktøren i overensstemmelse med det almindelige princip om redaktørens ret til at redigere mediet som udgangspunkt er berettiget til at beslutte, hvad man vil bringe i mediet. Det vil sige, at det ligger inden for grænserne af redaktø-

rens redigeringsret at undlade at omtale forhold, der for en af parterne eller andre forekommer centrale, ligesom det er op til redaktøren at vælge og fravælge materiale og kilder, så længe det samlede indtryk giver et retvisende billede.

- Redigering af interviewoptagelser

[Klager] har klaget over, at TV 2 i flere tilfælde valgte at redigere i dobbeltinterviewet med [Person A] og [Klager], således at seerne ikke præsenteres for den rette sammenhæng mellem udtalelser og reaktioner, men i stedet bliver præsenteret for et konstrueret hændelsesforløb, der i udsendelsen fejlagtigt fremstilles som det egentlige hændelsesforløb. [Klager] mener, at denne redigering af virkeligheden i flere tilfælde skader [Klager]s troværdighed i forhold til [Person A].

Parterne er uenige om indholdet af de interviewoptagelser, der ikke blev vist i udsendelsen. Nævnet har ikke mulighed for at pålægge TV 2 at udlevere råoptagelserne. Nævnet kan derfor ikke tage stilling til de forhold omkring interviewoptagelserne, som parterne er uenige om, herunder om der er udeladt væsentlige oplysninger, og om udsendelsen er misvisende i forhold til de oprindelige interviewoptagelser. På denne baggrund udtaler nævnet ikke kritik af TV 2s redigering.

- [Klager]s natkjole

[Klager] har klaget over, at udsendelsen giver anledning til at give seerne den forkerte forståelse af, at [Klager]s natkjole blev afvist som bevismateriale i retten, og at kjolens værdi som bevismateriale afhænger af, hvorvidt der er blod på den eller ej.

Af udsendelsen fremgår blandt andet følgende:

[Tidskode 13:36-14:19]

”*Speak*: [Klager] forbereder dagens tweet. Opslaget indeholder billeder af en blodpletet kjole.

[Der klippes til [Klager]s twitteropslag med billeder af en blodpletet kjole]

[*Journalisten*] (*speak*): Senere lægger hun i en periode hver dag billeder op, af den natkjole hun havde på hos [Person A]. Et vigtigt argument for at få sagen genoptaget, mener [Klager]. I forbindelse med efterforskningen bliver kjolen ikke undersøgt. Fordi begge parter er enige om, at der var tale om samleje.

[Der klippes til optagelser af [Klager]]

[*Klager*]: Jeg forstår simpelthen ikke, at man ikke har undersøgt de beviser. Det var jeg fuldstændig overbevist om. Jeg har jo afleveret det.

[Der klippes til dækbilleder af en undersøgelse af kjolen]

[*Journalisten*] (*speak*): Da [Klager] fik kjolen tilbage fra politiet, opdagede hun, at der er pletter på. Hun mener, at det blandt andet viser, at samlejet var meget voldsomt.”

[Tidskode 14:22-16:42]

”[*Journalisten*]: Du har taget natkjolen med.

[*Klager*]: Ja det har jeg.

[Person A]: Der er et par misfarvninger.

[Journalisten]: Altså de her pletter her, ikke?

[Klager]: Det er sæd.

[Journalisten]: Det er sæd.

[Person A]: Og hvor påstår du så, at det blod er henne?

[Journalisten]: Er det, er det her?

[Klager]: Det er det her, og så har vi heromme. Og her.

[Person A]: Og hvad skulle det så komme fra, øh, påstår du?

[Klager]: Fordi du på en eller anden måde har gjort mig fortræd.

[Journalisten]: Hvis der skulle være kommet blod ud af dit underliv, øhm, så kan det vel være kommet på, uden at der er foregået vold. Nu prøver jeg bare lige at forstå.

[Klager]: Sådan ser kvinder ikke ud, efter at de har haft gensidig frivillig sex. Du må have set det her undervejs. Du må have set, at du gjorde mig fortræd.

[Person A]: Men *[Klager]*, jeg har ikke gjort dig fortræd overhovedet. Altså, det er ganske almindeligt samleje. Hvor tror du, at de her, hvad kan man sige, plamager kommer fra. Misfarvninger?

[Journalisten]: Altså blod?

[Person A]: Hvis det er blod?

[Klager]: Ja, jeg tror det kommer fra, da du penetrerede mig meget voldsomt. Det kan også have været fordi, at du var meget, meget voldsom i dine samlejebevægelser. Altså jeg kan godt gå i detaljer nu.

[Person A]: Det kan jeg også. Det er sjovt, fordi den rapport fra Center for Seksuelle Overgreb, der står netop, at der ikke var nogen hverken nogen skader, der er ikke nogen ridser, der var ikke så meget som nogen ting, så jeg ved ikke hvor de der voldsomme skader, som du snakker om, kommer fra.

[Journalisten]: Hvor kommer blodet fra?

[Klager]: Ja, det ved jeg jo ikke, og det er det, jeg har forsøgt at få politiet til at undersøge, hvad det er.

[Journalisten]: Fordi det er jo rigtig nok, du havde ingen læsioner.

[Klager]: Jeg havde ikke læsioner, øh.

[Journalisten]: Var der blod på lagenerne, eller?

[Person A]: Overhovedet ikke.

[Journalisten]: Der var ikke så meget som en blodplet eller noget som helst?

[Person A]: Nej, nej og det var der for det første ikke, for det andet har de jo ikke undersøgt det. Og det er det er da mangelfuldt politiarbejde. Det kan vi bestemt godt blive enige om.

[Journalisten]: Ja.”

Pressenævnet finder, at oplysningen om *[Klager]*s natkjole og de fremsatte spørgsmål under konfrontationsinterviewet ikke kan anses for at give et ukorrekt indtryk af natkjolens bevismæssige værdi. Nævnet har lagt vægt på, at det i udsendelsen korrekt er gengivet, at natkjolen i forbindelse med efterforskningen ikke blev undersøgt, og at *[Klager]*, da hun fik natkjolen tilbage fra politiet, opdagede, at der var pletter på. Nævnet udtaler ikke kritik.

- *Retssagen*

[Klager] har klaget over, at TV 2 har udeladt væsentlige faktuelle informationer om den retssag, som er central for udsendelsen. TV 2 har således udeladt faktuelle oplysninger om efterforskning, bevisførelse, domsafsigelse og efterfølgende ankeindstilling og klage, som er afgørende for, at seerne får en ligelig gengivelse af begge parter synspunkter.

Af udsendelsen fremgår blandt andet følgende:

[Tidskode 09:39-10:49]

”[Journalisten] (*speak*): Sagen ender i retten, hvor [Person A] er tiltalt for at have voldtaget [Klager].

[Klager]: Jeg er faktisk af den overbevisning, at han vil tilstå. Jeg er fuldstændig overbevist om, at han vil fortælle politiet, hvad der er sket. Men det gør han jo ikke.

[Journalisten] (*speak*): Alle tre dommere er enige. [Person A] er frifundet. Anklageren vil anke sagen og undersøge den natkjole, [Klager] havde på. Men det bliver afvist af hendes overordnede, Statsadvokaten. Og frifindelsen står ved magt.”

[Tidskode 12:47-14:21]

”[Journalisten] (*speak*): Efter retssagen kæmper [Klager] på to fronter. Dels vil hun have indført en ny samtykkelov, dels vil hun have genoptaget sagen mod [Person A]. Og hendes kamp begynder med et opslag på Facebook.”

Idet nævnet bemærker, at det i udsendelsen korrekt er gengivet, at [Person A] blev frifundet for tiltalen om at have begået voldtægt af [Klager], og at anklageren ville anke sagen, men at Statsadvokaten afviste dette, finder nævnet herefter, at redaktørens valg og fravalg af informationer i dækningen ikke overskrider rammerne for redigering. Nævnet bemærker, at det fremgår af omtalen, at [Klager] vil have genoptaget sagen mod [Person A]. Nævnet udtaler ikke kritik.

- [Person B]

[Klager] har klaget over, at TV 2 har fremstillet [Person B] som en, der har ”valgt side” og ganske ansvarsfrit eller ansvarsløst lufter sine holdninger om [Person A]s skyld i en kronik for at støtte sin veninde.

[Klager] har henvist til, at [Person B] var vidne i retssagen og blev afhørt under strafansvar, hvor han gav udtryk for de samme observationer, som fremgår af hans artikel.

Af udsendelsen fremgår blandt andet følgende:

[Tidskode 18:32-19:27]

”[Journalisten] (*speak*): En anden, der blander sig i den offentlige debat, er forfatteren [Person B]. Han er venner med både [Person A] og [Klager], og står bag kronikken ”Vidnesbyrd”. Her vælger han side til fordel for [Klager] [der læses et citat op fra

artiklen]: Jeg ved, at hun sagde nej og sagde fra, da han kom ind til hende og begyndte sit overgreb. Jeg ved det, fordi han faktisk har bekræftet det overfor både mig og hende.

[*Person A*]: Det er simpelthen lodret løgn. Dels altså dels vil jeg ikke indrømme noget, jeg ikke har gjort. Dels – hvis jeg havde indrømmet det for ham, så havde jeg siddet inde for voldtægt, det er jeg ganske sikker på.

[*Journalisten*]: [*Person B*] vil i dag ikke deltage i interview.

[*Person A*]: Jeg føler, at det var det mest modbydelige karaktermord. At blive dolket i ryggen af sin ven.”

Pressenævnet finder, at udsagnet om, at [*Person B*] har valgt side til fordel for [*Klager*] fremstår som mediets vurdering, som har tilstrækkelig dækning i de faktiske forhold, herunder at [*Person B*] i sin kronik ”*Vidnesbyrd*” tilkendegiver, at han ved, at [*Klager*] sagde nej og sagde fra. Nævnet finder imidlertid, at det havde været hensigtsmæssigt, hvis det havde fremgået af udsendelsen, at [*Person B*] afgav vidneforklaring i den omtalte retssag, men finder ikke grundlag for at udtale kritik af TV 2 for at bringe udsagnet.

Pressenævnet finder heller ikke i øvrigt anledning til at udtale kritik af TV 2.